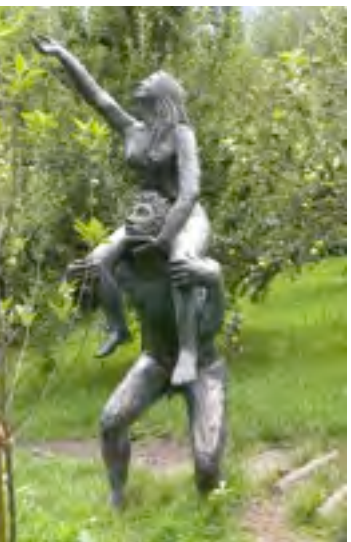

HAFLING 2012

Vooraf

Vanaf januari gezocht naar nieuwe fietswegen op internet o.a. Ciclovía Alta Val di Non gevonden, zag er veelbelovend uit.

We hadden al veel trajecten afgefietst de voorbije jaren, er waren nog enkele wat verder van ons "basiskamp" af gelegen trajecten die ik nog wel wilde verkennen

Misschien behoorde een uitstap naar de regio Lombardije ook wel tot de mogelijkheden er waren enkele fietswegen in de provincie Sondrio (tenminste op papier of gezien op het internet)

Zelfs het Zwitserse kanton Graubünden dat grenst aan de Vinschgau stond aangekruist als een van de mogelijkheden, enerzijds van Zernez naar de Malojapass, en anderzijds van datzelfde Zernez richting Martina (Inn-radweg)

De voorbije jaren had ik al zoveel informatie verzameld dat ik altijd hier nog wel op kon terugvallen in geval van nood.

Nog vooraf maar dan niet zo leuk was vrijdag 20 juni, de dag voor het vertrek hebben we afscheid moeten nemen van Euki onze 12-jarige Eurasier, het ging al een hele tijd niet zo best met Euki en na overleg met de dierenarts hebben we hem die dag laten inslapen.

Het was best hard maar voor Euki was dit best, zo zouden ook de thuisblijvende dochters heel wat zorgen bespaard blijven. Later op de dag volgde dan nog zijn crematie.

zaterdag 30 juni 2012

De heenreis

Zoals ieder jaar vertrokken we zo rond 4u 's morgens richting Zuiden.

Het was raar, Euki zat nog in onze gedachten, we hadden hem al gemist 's morgens, en ook tijdens de heenreis werden er nog vele herinneringen boven gehaald.

Lange heenreis - In Würzburg om welke reden dan ook der richting München genomen ipv Ulm - hoefde nog geen probleem te zijn, ook via München Rosenheim en de Brennerpass zouden we wel in Hafling geraken

Een grote file van 8 km met langdurig stilstaand verkeer deed ons toch terugrijden richting Heilbron om dan toch op de A7 richting Ulm te komen

Via Ulm - Memmingen - Kempten - Füssen - Reutte - en de Fernpass waar ook een aanzienlijke file was - in Nauders gaf de thermometer liefst 36° aan - Meran was ook 33°

Via de Reschenpass helemaal de Vinschgau door - in alle bebouwde kommen 50 km/u maakte dat wij om 17u50 bij Mösl aankwamen om eerst te eten ik had Anna al gebeld om te melden dat we bij Mösl waren

Om even voor 19u kwamen we dan vermoeid aan op het Tratterhof, "onze" boerderij zeg maar. Kamer 4 werd de onze en nadat alle bagage naar de kamer gebracht was was het bedtijd omstreeks 20u50, heel goed geslapen

zondag 1 juli 2012

Van Karneid naar Brixen en dan weer terug naar Karneid, een eerste etappe van de Eisacktaler Radweg die loopt van Bozen tot aan de Brenner of omgekeerd.

Als eerste fietstocht van deze vakantie had ik een stuk van de Eisacktaler Radroute op het programma staan

Van Blumau of ongeveer waar we vorig jaar gestopt waren was het de bedoeling om naar Brixen te fietsen en dan terug

Na eerst in Blumau centrum een bochtige weg tot op grote hoogte genomen te hebben, met een fantastisch uitzicht op het Eisacktal trouwens maar voor ons was hier helaas geen geschikte vertrekplaats te vinden, reden we terug naar beneden en gingen we van start vlak aan de fietsroute waar fietsen op de muur geschilderd waren als deel van een kunstwerk, richting Brenner en wel in Karneid.

Het werd een hele mooie maar toch wel vermoeiende fietstocht, steeds in de nabijheid van de Brenner Autobahn en de Eisack, vol afwisseling, door tunnels, die zelfs overdag verlicht waren, af en toe lange hellingen die nooit overdreven steil waren, en het was warm, heel warm, en zo fietsten we verder richting Brixen, steeds over een mooi en goed onderhouden fietspad dat we slechts even moesten verlaten om over de weg verder te fietsen.

alles in één beeld

links de oude Brennerweg en het stuk weg waarop we moesten fietsen, rechts de rivier Eisack en de A22 de Brennerautobahn

De kwaliteit van de fietsweg is wel uitstekend te noemen, nogal wat anders dan onze Belgische fietspaden (?) vol stenen, bezaaid met glas, riooldeksels, en andere oneffenheden

ook heel goed beveiligd en zoals je zelf kan zien, bij mooi weer druk befietst

Mooie nieuwe bestemming van een oude spoorwegbrug

hoogteverschillen worden op elegante wijze opgelost

Maar ook naast de fietsroute zijn er mooie dingen te zien zoals hier Schloss Friedburg nabij Kollmann

en zo gaat onze tocht verder richting Brixen, voor fietsliefhebbers is dit traject zeker een aanrader, getuige hiervan enkele mooie beelden.

Aan de rand van Klausen vonden we een geschikte plaats om te picknicken

Vlakbij stond deze wellicht oude grens- of mijlpaal

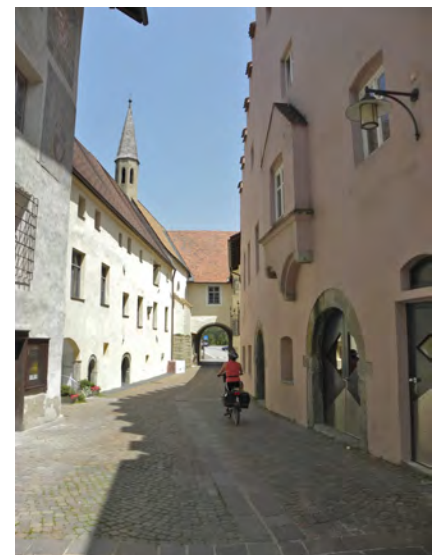
De dorpskern was op loopafstand, er was ook een parkeerplaats met enkele openbare toiletten zodat we straks met een beter gevoel zouden kunnen verder fietsen.

tot Klausen kunnen Kompasskaarten 54 Bozen und Umgebung en 068 Ritten/Renon een hulp zijn, vanaf Klausen tot Brixen kan kaart 65 Brixen/Bressanone dan weer van pas komen

Vanaf de parkeerplaats had ik ook een mooi zicht op een deel van klooster Säben. Na de picknick vervolgden we onze tocht, vooral de doortocht door Klausen Altstadt met zijn smalle straatjes en veelkleurige bebouwing was leuk.

Klooster Säben is een Benediktijnenabdij gevestigd op de "Heilige Berg" nabij Klausen

Brixen was ons doel, nog zo'n 10 km fietsen over schitterende fietswegen en onder een stralende zon

blijkbaar staat de Brennerautobahn A22 op sommige plaatsen met de voeten in het water, daar heb je geen flauw idee van als je er over raast

een beetje beangstigend als je dit zo ziet, maar zelfs op de fiets kan je er heus wel onderdoor

De Brennerautobahn loopt van de Brenner tot Modena over een afstand van 313 km

En dan plots ter hoogte van een natuurgebied (Schrambacher Lacke) geen asfalt meer onder de wielen maar wel een zogenaamde "Schrotterweg", deze was best berijdbaar

Soms kon je niet naast indrukwekkende constructies kijken, constructies die je alleen als fietser op deze manier te zien krijgt

je fietst dus langs en onder deze constructie door over een splinternieuwe fietsweg

Om ongeveer 14u30 reden we langs het industrieterrein van Brixen waar we nog een leuk industrieel gebouw in hout zagen, het effect van de speciale manier van de afwerking van de buitenkant gaat misschien verloren op stilstaande beelden, toch een poging

Aan de stad rand konden we nog genieten van een hele reeks schitterende voortuintjes

Even later stonden we dan aan een oude stadspoort van Brixen, en na een kort bezoek aan de binnenstad met zicht op de Brixener Dom, begonnen we aan de 30 km lange terugtocht, in Brixen werd eerst nog vlug een fles gevuld met water en onderweg werd ook mijn flesje nog eens gevuld

De facade van de Brixener Dom aan de Domplatz

nog enkele beelden van de terugweg tot Klausen

In Klausen kwamen langs het stedelijk zwembad, het "bootzwembad" zoals het door onze dochters genoemd werd in de tijd dat zij hier nog kwamen zwemmen

En dan ... het kan gebeuren ... in Klausen daagde Chris die een eindje vooruit fietste niet op aan de afgesproken plaats, een telefoontje van mij naar huis, en van thuis naar Chris bracht ons dan weer samen aan de kerk van Klausen, Chris had gewoon naar de verkeerde kerk gekeken om zich te oriënteren en vond dan de plaats van afspraak niet terug. De laatste 20 km werd dan aangevangen en met een stevige kramp in beide benen helemaal aan het einde van de rit, het was trouwens mijn allereerste fietstocht dit jaar, waren we terug aan de auto om 17u30

Zo zag de terugweg van Klausen naar ons beginpunt in Karneid er uit van op de fiets

hier aan dit bord kreeg ik dus serieuze krampen in beide benen, wat wil je na een eerste fietstocht van 60 km over een golvend parcours

We waren terug aan ons vertrekpunt, je kon niet langs de geschilderde fietsen kijken

Na heel de ceremonie van omkleden en fietsen inladen reden we terug naar Hafling, gegeten hebben we bij Sonnenheim, we hadden allebei echt wel honger, en 't was lekker. En zo zit ik dan als geheugensteuntje een verslag van de dag in te tikken bij de finale van EURO 2012 tussen Spanje en Italië. En dan slapen onmiddellijk na deze finale

Persoonlijke mening over dit traject

Voor iedere geofende fietser is dit zeker doenbaar, het is een beetje uitkijken in de Altstadt van Klausen, tijdens de middagpauze is hier waarschijnlijk altijd rustig zodat je relatief vlot het centrum door geraakt.

Het fietspad zelf is heel goed verzorgd, de hellingen zijn voor iedereen haalbaar, de Brenner Autobahn en de Eisack rivier zijn ideale gidsen, die nooit ver weg zijn.

Ook een korte passage over een fietspad in dolomietverharding doorheen een natuurgebied (Schrambacher Lacke) levert geen problemen op, en het fietspad ter hoogte van de Industriezone is ook voldoende van de weg afgescheiden zodat het zelfs op werkdagen niet gevaarlijk is.

maandag 2 juli 2012

Naar Fondo in het Nonstal (Val di Non) voor de verkenning van een splinternieuwe fietsroute, een dag met gevolgen ...

Fondo : deel 1

Ciclovia Alta Val di Non : een nieuwe fietsweg, gevonden op het Internet, de beschrijving was veelbelovend, daarom reden we via Lana en de Gampenpass naar Fondo, daaraan het ijsstadion nabij het Lago Smeraldo parkeerden we onze auto, de bewuste fietsroute moest ergens door Fondo komen.

parkeren doe je best voorbij het Lago Smeraldo aan het ijsstadion, Fondo centrum is ongeveer 1km van hier

Gemakkelijk was het niet om in het stadje een spoor van een fietsweg te vinden, na wat heen en weer fietsen door het centrum zonder succes trouwens, zat er niets anders op als in het plaatselijk Azienda per il Turismo hulp en uitleg te vragen.

Bijzonder in Fondo is wel het grote uurwerk dat, echt waar, werkt op waterkracht

We waren al een paar keer langs de plaatselijke brandweerkazerne gekomen maar hadden toch het piepkleine bruine bordje dat naar de fietsweg wees, echt niet gezien, maar enfin ik moet toegeven het begin zag er goed uit, nieuw asfalt, mooi afgelijnd, we hadden de voorbije jaren goede ervaringen met fietswegen in Trentino, er kon gewoon niet veel mislopen.

ook afstanden tot de naburige dorpen waren mooi aangegeven

Het ziet er allemaal zo mooi en gemakkelijk uit, maar vergis je niet echt vlak is het niet, wij in Vlaanderen hebben daar een mooie uitdrukking voor : " vals plat ", een klein beetje conditie is wel aangeraden.

Meer dan eens moesten we naar onze kleinste versnelling schakelen, en dan nog ...

Goed insmeren tegen de zon zegt Chris altijd, Chris doet het steevast, ik dus niet, met alle gevolgen van dien

het golvend karakter is hier goed te zien, wij hebben het al even goed gevoeld

de vaak kleine dorpjes in de buurt van Fondo waarrond de fietsroute Ciclovía Alta Val di Non werd uitgestippeld

Hiernaast Sarnonico

Aan zulke splitsingen waren de gele lijnen die de fietsroute aangaven, wel handig om het juiste traject te kiezen

Behalve de dreigende lucht die al de hele tijd van de partij was zag het er allemaal heel mooi uit, warm weer, schitterend fietspad, mooie omgeving ik heb het al eerder gezegd er kon ons niks gebeuren

Allé dat dachten we toch, we waren zelfs blij dat we na jaren nog eens een nieuw fietspad gevonden hadden, en het was echt wel nieuw, officieel ingehuldigd en voor het grote publiek opengesteld op 15 juni 2011 dus nog geen maand oud, we fietsten over een af en toe licht glooiend fietspad door de velden terwijl we links van ons de typische Italiaanse dorpjes zoals onder andere Sarnonico zagen liggen.

De bewegwijzering van deze fietsroute was tot hier tot ook in orde, Chris fietste zoals steeds voorop en ik maakte foto's van het traject en de omgeving, en dan plots in een S-bocht die wel wat verkeerd lag, ik weet niet hoe of waarom ging ik onderuit er was geen redding meer aan en ik sloeg met mijn achterhoofd tegen het asfalt terwijl mijn fototoestel langs mij over het asfalt naar de kant van de weg gleeed.

zo lag mijn fiets na de val met het stuur in de richting van waar we gekomen zijn, hoe is 't mogelijk

Ik voelde onmiddellijk dat er iets niet goed was aan rechtervoet want ik laag met mijn rechterbeen onder mijn fiets en het deed behoorlijk zeer.

Ik zei nog tegen Chris ik denk dat mijn voet gebroken is waarop zei vroeg kan je er op steunen ? Nu dat steunen ging wel zij het heel moeizaam en met veel pijn.

Ik pikkelde naar mijn fototoestel dat er op een "schaafwonde" na redelijk ongeschonden uit zag maar aanvankelijk toch niet functioneerde.

Na een paar keer aan en uit zetten kwam er toch beweging in en slaagde ik er zowaar in mijn fiets die nog steeds op het asfalt lag te fotograferen. Heel raar maar in zon'n situatie heeft een mens nog meer aandacht voor een fototoestel dat kapot zou kunnen zijn als met zijn eigen miserie ... stel je voor geen foto's meer kunnen maken en we waren nog maar pas de tweede dag, en er stond nog zoveel fietswerk op ons programma ... en geen foto's meer maken betekende ook waarschijnlijk geen verslag voor de Alpenfreaks

Dat kon ik natuurlijk niet laten gebeuren, met veel moeite terug de fiets op en we zouden wel zien hoever we zouden komen, eens in beweging viel het wel mee maar met de rechtervoet kracht bijzetten lukte gewoon niet, vooral niet als het ook maar een beetje bergop ging

We fietsten verder onder meer over een splinternieuwe brug in hout nabij Romeno, een wat vreemde maar toch ook wel mooie constructie moet ik zeggen, dan volgde een passage door een bos gevolgd door een mooi heuvelachtig traject.

van de zon in de schaduw, wel een verschil in temperatuur, Chris was er op voorzien, een andere outfit is het gevolg

en overal toch wel die pittige kuitenbijters

Stilaan was het ook tijd om ons lunchpakket aan te spreken en dat deed ik dan ook met mijn pijnlijke voet in een grote stenen bak vol met koud water, dit koud water moest ijs vervangen om zo toch een beetje de zwelling te verminderen.

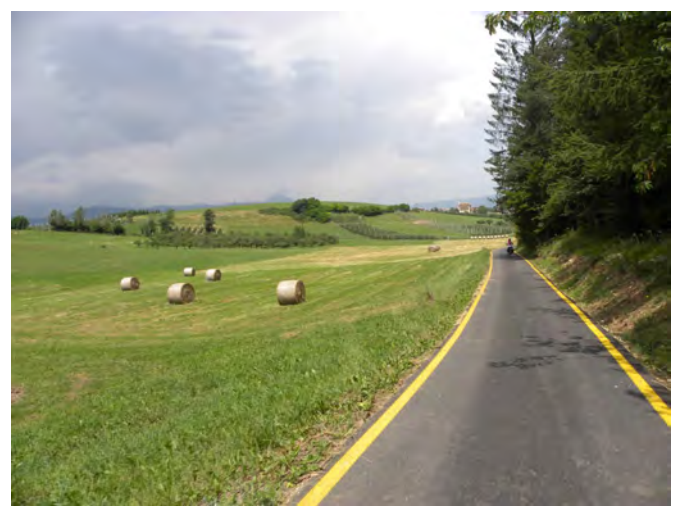

Waarschijnlijk was deze waterbak vroeger een gemeenschappelijke wasplaats, in welk dorpje het juist was is aan mijn aandacht ontsnapt waarschijnlijk toch wat afgeleid door de pijnlijke voet. Het was in de Via Villa di Sopra in het dorpje Salter, Malgolo,

Na deze pauze zat er niets anders op dan onze tocht verder te zetten, het traject verliep verder langs of door de bossen langs velden en akkers maar de bewegwijzering die aanvankelijk zo voorbeeldig was was nu nog maar sporadisch te zien.

Na een klein halfuurtje fietsen kwamen we terug in de bewoonde wereld, Via Cavareno, en Sarnonico kwamen we terug in Fondo, we fietsten nog even door tot op de parking aan het IJstadion even verder als Lago Esmeraldo.

We waren een kleine 3 uur onderweg geweest, en de kleine op het eerste zicht stomme, en onschuldige val zou het verder verloop van deze vakantie toch wel serieus beïnvloeden.

aan de ene kant blauwe lucht en witte wolken, langs de andere kant een dreigende lucht

Romeno kerk en kerkhofkapel (onder)

Zo we zijn weer terug in Fondo, het Lago Smeraldo brengt ons naadloos zoals dat zo mooi gezegd wordt naar het vervolg van een dagje in het Val di Non, het was wel niet zo verlopen zoals we gewenst hadden, de voet deed behoorlijk veel pijn maar het was nog zo vroeg ...

Persoonlijke beoordeling van deze fietstocht :

Deze fietstocht zal best een mooie fietstocht zijn, maar op gebied van goede signalisatie heeft men hier nog veel te leren, mede door deze slechte bewegwijzering in het tweede gedeelte weet ik zeker dat we het hele traject zoals het uitgestippeld is **niet** gevolgd hebben. Het is ook mogelijk dat we ergens een klein bordje niet opgemerkt hebben en dan is het ook moeilijk om later het juiste traject weer terug te vinden.

Hierdoor kan ik dus ook geen globale beoordeling geven, we zijn dus verplicht om dit volgend jaar over te doen, hopelijk dan zonder valpartij.

*De normale route zoals wij ze begonnen zijn in Fondo zou dus als volgt moeten verlopen :
Fondo - Sarnonico - Roméno - (Malgolo) Salter - Roméno - Amblâr - (Don) Cavaréno - Ronzone
- Malosco - Fondo*

Fondo : deel 2 bezoek aan de Rio Sass Canyon ... een pijnlijke affaire

Omdat het nog redelijk vroeg was wou ik, nu we dan toch in Fondo waren, een bezoekje brengen aan de Rio Sass Canyon, of het een goed idee was om met de gekwetste voet al die trappen doorheen de Canyon te trotseren laat ik voorlopig maar onbeantwoord.

Vanaf het Lago Smeraldo of beter gezegd vanaf de parking aan het Ijsstadion was het in mijn geval naar schatting drie kwartier stappen tot in het centrum van Fondo.

Onderweg daarheen kreeg ik al een voorsmaakje van wat me te wachten stond als ik het aandurfde de Canyon te bezoeken.

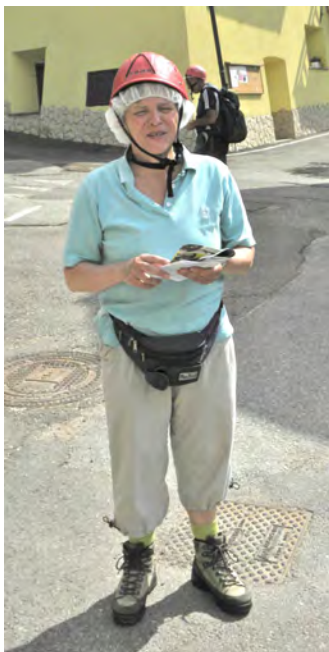

In het plaatselijke VVV kantoor moesten we onze tickets kopen en dan was het nog wachten tot 16u om dan onder leiding van een gids naar de Canyon te gaan. Er was dus nog even tijd voor wat foto's te maken in het centrum van Fondo.

het stadhuis of gemeentehuis met op het gelijkvloers het VVV-kantoor

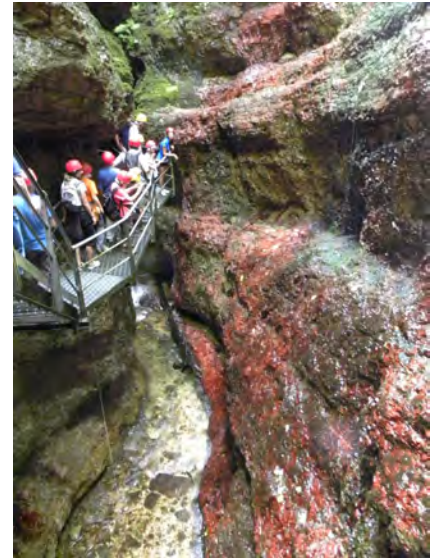

Nog enkele beelden van het toch wel indrukwekkende uurwerk op waterkracht

Nu we hier toch waren wilde ik (tegen beter weten in) de Canyon Rio Sass bezoeken. We waren met een hele groep, Nederlanders, Duitsers, Britten, Italianen en nog enkele andere Belgen. Onder leiding van een vrouwelijke gids die Engels en Italiaans sprak en wat gebrekkig Duits moesten we eerst nog een helm gaan passen en zij die wilden mochten ook een regenjas aanpassen, volgens de gids zou dit niet echt nodig zijn. Wegens een foute sleutel van de opslagplaats van de helmen en regenjassen vertrokken we dan uiteindelijk met een dik half uur vertraging naar de Canyon.

Toch wel even verschoten van deze info :
145m hoogteverschil en hou je vast maar liefst **348**
trreden, **driehonderd acht en veertig!!**

Chris bezorgd als ze is, kijkt even achterom waar ik blijf, natuurlijk liep ik bijna steeds als laatste.

Wat kan ik over dit bezoek zeggen behalve dat ik toch wel afgezien heb op al die trappen, het was zeker niet makkelijk al wilde ik niet opgeven, de grootte van de groep en de pijnlijke voet lieten het niet toe om ten volle te genieten van dit natuurfenomeen, en het was ook niet zo eenvoudig om goede foto's te maken

Rond 18u45 waren we terug aan de auto en dan volgde een toch wel moeilijke autorit richting Hafling, vooral het bezoek aan de Canyon was te belastend geweest voor de gekwetste voet en het voortdurend afremmen en gas geven waren toch wel pijnlijk.

Avondeten deden we in ons vertrouwde restaurant Mösl in Meran.

dinsdag 3 juli 2012

Fietsen van Nomi naar Trento en dan terug naar Nomi

Een echte “Flandrien” (zeg maar eigenwijze Flandrien) geeft niet op, maar moet er dan wel de gevolgen bij nemen

Na een lange nacht met weinig slaapuren en behoorlijk wat pijn wilde ik tegen het advies van Chris in toch weer de fiets op, ik had toch al die fietstochten toch niet voor niets uitgezocht zeker.

De fietstocht die ik voor deze dag had uitgezocht zou gaan van Nomi naar Trento en dan weer terug naar Nomi.

Nomi is gelegen enkele kilometers voor Rovereto en is vanuit Hafling best te bereiken via de Mebo en dan de A22 .

De afstand van Nomi naar Trento is ongeveer 20 km per fiets, heen en terug dus 40 km.

De autorit naar Nomi viel ook niet zo goed mee, het gaspedaal induwen deed behoorlijk veel zeer, en in Nomi was het ook al niet zo makkelijk de fietsweg te vinden.

Na een paar keer vragen vonden we een plekje om de auto achter te laten vlak aan de fietsweg, makkelijker kon niet gezien mijn toestand.

Na het gebruikelijke omkleden vertrokken we even na 12u richting Trento, de bedoeling was om te fietsen tot op de plaats waar we vorig jaar omgekeerd waren bij onze fietstocht vanuit Terlan naar Trento.

Over een schitterende fietsweg langs de Adige fietsten we richting Trento

Ook de A22 autostrade was nooit ver weg, grote geluidsschermen dempen hier het autosnelweglawaai

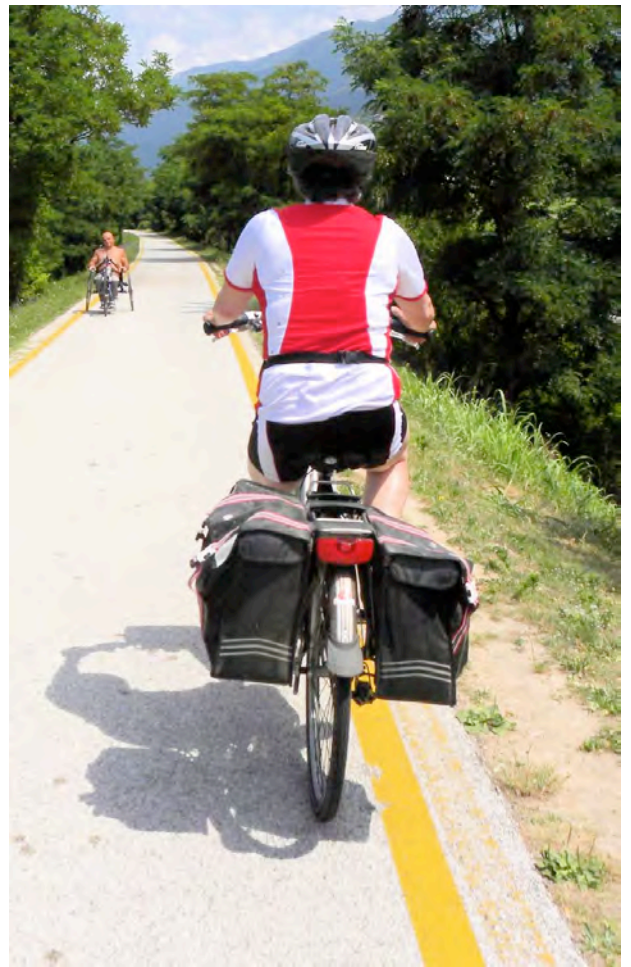
Net zoals in Zuid-Tirol fiets je ook hier langs appelplantages en druivengarden

Deze typische vorm van het signaleren van fietswegen in Trentino kennen we al uit mijn vorige verslagen
We zitten hier dus op 14 km van Trento

een Heli-haven vlak aan de fietsweg op zo'n 2km van de stad Trento

de fietsweg is er ook voor mensen die soms noodgedwongen een ligfiets gebruiken

Het fietsen zelf viel tot nu toe best mee, eens ik wat vaart had viel het wel mee, enkel bij het vertrekken vanuit stilstand, dus als ik kracht moest zetten op de rechtertrapper was het wel pijnlijk. Als er dan toch eens gestopt moest worden moest ik er wel voor zorgen om eerst mijn linkervoet op de grond te zetten zodat al het gewicht (lees mijn lichaamsgewicht) door mijn linkervoet gedragen werd. Op deze manier was het best wel te doen, ik begon zelfs het verdere verloop van onze fietsvakantie al wat positiever te bekijken.

En dan met de stad Trento als het ware binnen handbereik gebeurde het, onder aan een helling stond Chris stil omdat zij niet goed wist welke richting nemen, ik stopt ook maar zette eerst mijn rechervoet op de grond, deze kon natuurlijk mijn gewicht niet dragen en daar ging ik dan, ik sloeg nog met mijn hoofd tegen Chris haar fiets maar ik had vooral heel veel pijn aan mijn rechervoet, zoveel zelfs dat ik de pijn aan mijn hoofd niet eens voelde.

Een Italiaanse dame, zeg maar wielrenster, had me waarschijnlijk zien vallen, en me met mijn hoofd tegen de fiets van Chris zien slaan, zij stopte en goot onmiddellijk haar drinkbus gevuld met water leeg over mijn achterhoofd, zij begreep aanvankelijk niet goed dat ik pijn aan mijn voet had.

Ook nu kwam mijn beperkte kennis van wat Italiaans goed van pas om haar uit te leggen wat er gisteren gebeurd was en dat ik dus even voordien een tweede keer door mijn enkel was gezakt. Zij gaf me de raad tot aan een ijssalon te fietsen even verderop en daar ijsblokjes te vragen om de pijnlijke voet en enkel te koelen om verder opzwellen te voorkomen.

Grazie mille bella !

Nog even op de tanden bijten en zou ijs echt wel redding moeten brengen

In het Ijssalon, Bar-Gelateria "Al Ponte", moest ik weer in mijn beste Italiaans uitleggen wat er gebeurd was, de zaakvoerster was heel bezorgd en had onmiddellijk een zak met ijsblokjes klaar om tegen de enkel te houden, even later kwam ze zelfs nog een tube zalf brengen.

Het ijs deed echt deugd, door de koude was de enkel wat verdoofd en de pijn wat minder.

Als bedankje voor de goede zorgen hebben we toch maar een ijs gegeten, dat was toch het minste wat we terug konden doen.

dus ook hier **Grazie Mille signora**

Om 14u17 vertrokken we terug naar Nomi, langs dezelfde weg als we naar Trento gefietst waren, even voor we Nomi bereikten zagen we aan onze linkerzijde een grote witte burcht, Castel Beseno die te bereiken is via Besenello.

Castel Beseno gelegen in Besenello zou naar verluid het grootste fort in Alto-Adige zijn

Om 16u zagen we de nieuwe brug van Nomi en even later waren we dan weer terug aan ons vertrekpunt. Omdat er later in deze vakantie nog een fietstocht op het programma stond met als vertrekpunt de Bici Grill van Nomi, die trouwens een vijftigtal meter verder stond als onze auto, besloot ik toch eens op verkenning te gaan.

Het was ook hier dat ik een fietser in een ligfiets zag, waarschijnlijk zat hij noodgedwongen in of op een ligfiets die hij met zijn handen moest voortbewegen, verder zag ik nog allerlei buisjes en dunne leidingen, waarschijnlijk om te drinken enz., en dan ik maar klagen over een rechtervoet die wat pijn deed, die man had pas wilskracht ... petje af voor deze moedige handbiker.

Deze Bici Grill was een typisch rustpunt voor fietsers die hier een kleinigheid konden eten en wat drinken, van hieruit moest je ook naar Rovereto en verder richting Verona kunnen fietsen, al zag ik even voorbij de Bici Grill enkel een kiezelpad.

Bij de Bicigrill zag ik ook een soort verkeersbord dat me op dat moment niet duidelijk was, het gaf enerzijds de richting Rovereto aan en in tegengestelde richting Calliano, en vermits er een rond blauw bord met een witte fiets bijstond in elke richting moest dit betekenen dat het om een fietsweg ging, verder gaf ik er geen aandacht meer aan, verkeerd zoals later nog zou blijken.

Terug aan de auto vond een dame van de plaatselijke groendienst het nodig mij er op een onvriendelijke manier op te wijzen dat mijn auto daar waar hij stond in geen enkel geval mocht staan, deze plaatsen waren voorbehouden voor het gemeentepersoneel. Ik had nergens ook maar een verkeersbord opgemerkt dat er op wees dat ik hier niet mocht staan, er stonden trouwens nog ander auto's. Enkel bij de Bicigrill zelf was er een parkeer- en stilstaan verbod.

Enfin, na mijn uitleg in het Italiaans dat we uit België kwamen, en toch niet konden weten dat we hier niet mochten staan waren de mannelijke collega's van de dame toch wat vriendelijker, en ze begrepen wel dat ik mijn pijnlijke voet zo dicht mogelijk bij de fietsweg wilde staan, de dame in kwestie hield echter voet bij stuk en dreigde met de politie er bij te roepen als ze mijn auto hier nog eens zou zien staan.

Om dus bij een volgende fietstocht vanaf de Bicigrill Nomi problemen te vermijden keken we op weg naar de A22 autosnelweg alvast uit naar een geschikte parkeerplaats dichtbij de fietsweg.

Ook deze avond hebben we gegeten bij Mösl in Meran

Hoe het morgen zou gaan vroeg ik me al wel af want die voet deed behoorlijk veel zeer.

Persoonlijke beoordeling van deze fietstocht :

Deze fietstocht is voor iedereen best te doen, bijna altijd een hele mooie fietsweg langs de Adige, zonder noemenswaardige hellingen, bij het naderen van Trento wel aandachtig zijn als je door de industriezone fietst, maar alles is wel goed gesignaleerd.

Enig nadeel is dat er geen parkeerplaatsen zijn aan de Bici-grill zelf, maar je kan wel op de parking van een bejaardenhome parkeren die slechts 500m van de Bici-grill verwijderd ligt. Dat hebben we ontdekt als we terug richting autosnelweg reden.

Kompasskaarten 75 Trento - Lévico - Lavarone, 631 Altipiani di Folgaria Lavarone en Luserna, en 647 Trento e dintorni, kunnen misschien een hulp zijn

woensdag 4 juli 2012

Tione di Trento - Roncone - fietsen in de richting van Lago Idro, een fietstocht teveel ...

De nacht was weer een lange nacht, bijna niet geslapen, ik kon geen enkele houding vinden waarin de voet minder pijn deed, de hele tijd liggen denken of we wel of niet zouden fietsen de volgende dag.

Ik weigerde echter om toe te geven dat het niet zou gaan dus ...

Voor vandaag had ik dus besloten dat we toch gingen fietsen en wel van Tione di Trento naar het Lago Idro, ik had vorig jaar tijdens een van de fietstochten met als eindpunt de omgeving van het sportcentrum van Tione die Trento nog wegwijzers van fietsroutes gezien en de fietstocht richting Lago Idro moest er daar een van zijn.

Eerst de lange weg naar Tione di Trento, daar het begin gezocht van fietspad richting Lago Idro, bij navraag bij het toerismekantoor bleek deze fietsweg pas te beginnen nabij het meer van Roncone

We waren nu toch al zover dus wij op zoek naar het meer van Roncone. Het was even zoeken en toch wel wat verder van Tione af als ik dacht, uiteindelijk zagen we het meer van Roncone, nu nog ergens de auto parkeren en op zoek naar aanwijzingen voor de fietsroute

Ik had een grote parkeerplaats gezien even voor we aan het meer waren, we reden dus terug en aan Trattoria Illy was er inderdaad nog plaats genoeg, dit was blijkbaar een gelegenheid waar veel truckchauffeurs kwamen eten, deze trattoria was bovendien ook nog naast het fietspad gelegen, beter kon niet.

Ik ging eerst binnen vragen of onze auto hier mocht staan terwijl wij dan richting Idro meer zouden fietsen, dit met de belofte dat we na de fietstocht hier kwamen eten.

En zo vertrokken we om ongeveer 12u30 richting Zuiden, het zag er allemaal zo veelbelovend uit, vanaf de parking aan het restaurant vertrok een schitterend nieuw fietspad, het was mooi weer, lekker warm, wat moet een mens nog meer.

Ik moest alleen maar heel goed opletten bij het halt houden en altijd eerst de linkervoet op de grond zetten, we fietsten langs het meer van Roncone dat niet zo veel voorstelde, tot hiertoe verliep alles prima, ofwel reden we over rustige wegen ofwel over een nieuw fietspad in asfalt alles stond ook goed aangegeven tot er plots aan een splitsing geen enkele aanwijzing te zien was, links ging de weg lichtjes omhoog, wij kozen voor rechts en kwamen enkele minuten later aan het gemeentehuis (Municipio) van Lardaro.

deze fietsweg is gelegen in het zuiden van de reio Trentino, meer bepaald in de Valle del Chiese

na een veelbelovend begin stopte plots de fietsweg, geen enkele aanwijzing te bespeuren hoe en langs waar we verder moesten, hier aan het gemeentehuis van Lardaro was ook niemand te zien die ons wegwijs kon maken.

Hier stonden we dus, geen fietsweg te bespeuren, geen wegwijzer naar een fietsweg te zien, dat we naar links moesten dat was zeker, hopelijk niet over de drukke baan die we voor ons zagen (de SS237). enfin ... dan maar op het gevoel richting Zuiden gefietst.

Vlakbij het gemeentehuis langs een parallelweg stonden enkele mensen buiten te babbelen en die hadden niet zo'n nieuws, het fietspad dat wij zochten was er nog niet, voor wanneer het zou zijn was ook voor hen een vraagteken, en als we absoluut naar het Lago Idro wilden fietsen dan moesten we inderdaad de grote baan volgen.

Er zat dus niets anders op en via een S-bocht door Agrone fietsten we naar Pieve di Bono steeds de SS237 volgend.

Mijn laatste foto had ik dus gemaakt aan het gemeentehuis van Lardaro, tot hier was het veel te gevaarlijk om ook maar één foto te maken.

Via een steile afdaling ging het in vliegende vaart richting Storo, tot we even buiten het gehucht Cologna aan de Via Statale di Caffaro plots een Informatiekantoor voor Toerisme zagen, zeg maar een VVV-kantoor.

Hier hielden we halt om ons te bevragen hoe het verder moest, hier kregen we het geruststellend antwoord dat juist aan dit kantoor de fietsweg richting Storo, zeg maar richting Lago Idro terug begon.

Dit was zeker geruststellend wat onze heenweg betrof, maar ik zat al met mijn gedachten bij de terugweg, die steile helling die we zo juist naar beneden gereden waren moesten we later op de dag ook nog terug naar boven, en dat zou mij zeker niet lukken op één been.

Maar dat waren zorgen voor later

het VVV-kantoor van Valle del Chiese gelegen in Pieve di Bono

We waren blij weer een echte fietsweg onder onze wielen te hebben en volgden de oranje rode aanwijzingen op de paaltjes zoals we ze al kennen van andere fietsroutes in Trentino, onze fietsweg had de naam pista ciclopedonale "Chiese" en zoals op de foto te zien is waren we hier op 18km van het Idro meer. Het fietspad bleef gelukkig prachtig tot we even voorbij het voetbalveld van Condino terug even de staatsbaan moesten volgen.

Schitterend fietspad over een licht golvend parcours

even later, eerst nog langs een voetbalveld, kwamen we uit op de grote baan waar we links moesten afslaan, we waren hier nog 11km verwijderd van het Lago Idro, hopelijk moesten we die 11km niet langs deze hoofdweg (SS237) fietsen

Gelukkig konden we even later weer de fietsweg volgen tot we een paar km voor Storo een splinternieuw houten gebouw zagen, waarschijnlijk een nieuwe “Bici-grill”, momenteel was deze nog gesloten maar ook de aanleg rondom wees erop dat de opening voor heel binnenkort zou zijn (2013 ?, moet lukken dacht ik zo bij mezelf)

nieuwe Bici-Grill ???
waarschijnlijk wel ...
volgend jaar terugkomen

We aten en dronken nog wat en omdat het begon te regenen vonden we het gezien de lange terugweg wel raadzaam om rechtsomkeer te maken en het Idro-meer te laten voor wat het was ondanks dat het nog slechts 10 km van ons verwijderd was.

De terugweg verliep vlot tot de helling voorbij het VVV-kantoor die was voor mij echt te veel aan en met de fiets aan de hand overwonnen we de lange helling naar Pieve di Bono. Gevaarlijk was het omdat we met de fiets aan de hand links van de weg liepen en de zware vrachtwagens soms rakelings langs ons heen reden.

In Lardaro vonden we gelukkig de fietsweg terug, een hele verademing na die vreselijke helling die ik op één been moest overwinnen

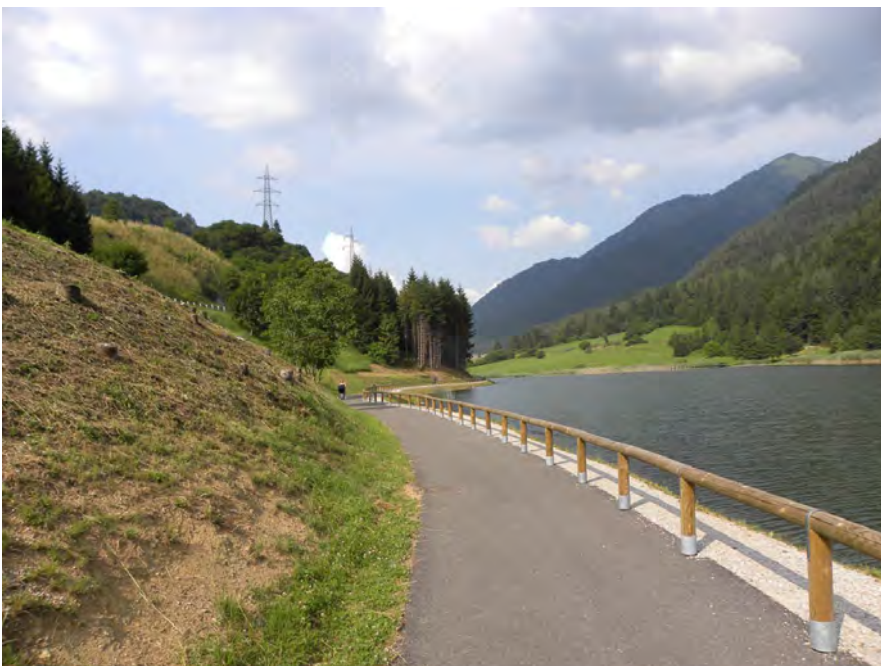
Hopelijk kunnen we binnen enkele jaren langs het hele traject tussen Tione di Trento en het Lago Idro over zulke fietsweg fietsen

Tja, ook hier kom je wel eens een helling tegen. 11% niet om te lachen als je er op halve kracht over moet

we waren nu terug aan het
meer van Roncone

de fietsweg was mooi afgeschermd van het water er stonden ook zitbanken om wat uit te rusten of eventueel te picknicken

in de verte, aan het einde van de fietsweg zagen we Trattoria Illy, en ik moet eerlijk zijn dat werd zo stilaan tijd

Belofte maakt schuld en daarom hebben we hier in Trattoria Illy warm gegeten, het was niet de keuken van Sonnenheim of Mösl, maar het smaakte ons heel goed. Na het eten volgde nog de lange terugweg naar Hafling.

Achteraf bekeken stond het aantal kilometers in de auto niet in verhouding tot het gehalte “fietsplezier” dat we er aan gehad hebben

Persoonlijke mening over deze fietstocht

Het is allemaal best te doen daar waar er een fietspad was, het gedeelte waar (nog) geen fietspad is aangelegd is zeker niet aan te raden voor gezinnen met kinderen.

Het laatste gedeelte van enkele km voor Storo tot aan het Idro meer hebben we nog niet gefietst dus daar kan ik niet over oordelen.

Misschien zal dit iets voor de komende jaren zijn.

Ik zou deze fietstocht toch alleen maar doen als er ergens in de nabijheid verbleven wordt, en dan misschien toch maar vertrekken aan het Idro meer, al moet ik die mening volgend jaar misschien al herzien

Met Kompasskaarten 070 Naturpark Adamello-Brenta, en 071 Alpi di Ledro Valli Giudicarie bij de hand konden we ons toch een beetje oriënteren

donderdag 5 juli 2012

Ziekenhuis Meran - bezoek aan Sterzing

Weer niet zo'n goede nacht gehad, mijn voet bleef teveel pijn doen, daarom besloot ik toch maar naar het ziekenhuis te gaan voor een onderzoek.

Na het ontbijt reden we eerst naar Vòran naar "onze" winkel zoals we deze zaak al jaren beschouwen maar die sinds vorig jaar toch zware concurrentie gekregen heeft van een nieuwe M-Preis filiaal in Sinich gelegen en waar we toch al meerdere keren gewinkeld hebben.

En dan ... dus toch maar de spoedafdeling van het Meraner ziekenhuis, daar werd eerst een vlugge diagnose gesteld om te bepalen hoe dringend mijn geval wel was, met een letter C op mijn formulier moest ik toch wel even geduld hebben, alle A's, en B's gingen voor, ook zij die na mij nog in de gang kwamen plaatsnemen.

Zo had ik dus ruim de tijd om, tussen een eerste onderzoek bij een voetspecialist, een radiografisch onderzoek van de pijnlijke voet, en de uiteindelijke diagnose, kennis te maken met een Siciliaans koppel dat al meer als 30 jaar in Meran woonde.

Sicilië blijft mij namelijk boeien sinds ik er in 2008 was voor een rondreis.

En die uiteindelijke diagnose was toch niet mis, zware verstuiking en waarschijnlijk toch wel een scheur in een van de gewrichtsbanden met als gevolg 4 weken een brace dragen die de nodige steun aan de voet en enkel moest geven, en ... rusten, zoveel mogelijk rusten dus NIET meer fietsen, ook NIET wandelen behalve een korte stadswandeling, ook NIET meer autorijden want autorijden met een brace om je voet was verboden.

Als we uiteindelijk het ziekenhuis buiten kwamen was de voormiddag voorbij en moesten we op zoek naar een apotheek want ik moest nog een zalf en een verband gaan halen.

Nadat we al een paar gesloten apotheken voorbijgereden waren in Meran waarschijnlijk wegens de gebruikelijke middagpauze, besloten we om helemaal naar Sterzing te rijden.

Daar zouden we dan een apotheek en ... een vertrekplaats gaan zoeken voor onze volgende fietstocht, jazerker een volgende fietstocht want ik was helemaal niet van plan om de resterende 10 dagen te rusten ...

Zogezegd, zo gedaan, zeggen we wel eens, na een toch wel lange autorit kwamen we aan in Sterzing, een stadje in het Noorden van het Eisacktal dat we nog niet bezocht hadden in al die jaren dat we al in Hafling logeerden.

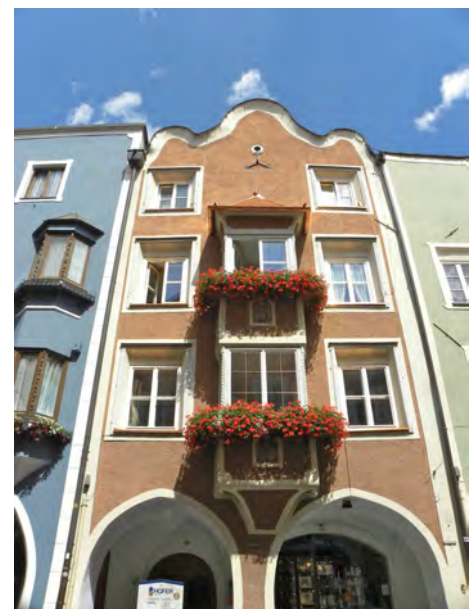
Na een korte wandeling vanaf een parkeerplaats begonnen we om 15u30 aan onze verkenning van Sterzing.

Dit stadje kon ons beiden bekoren, het was er best gezellig, maar wij moesten ergens een apotheek zien te vinden, deze vonden we in de onmiddellijke nabijheid van de Zwölferturm stadstoren en kenmerk van de stad.

En dan eerder bij toeval zagen we aan de rand van Sterzing, de wegwijzers richting A22 volgend, aan een rondpunt een parkeerplaats van waar we een van de volgende dagen konden starten voor een fietstocht richting Brixen of richting Brenner.

Het was inmiddels toch al 17u als we terug aan de auto kwamen en terug naar Hafling reden, waar we goed gegeten hebben in Hotel, Gasthaus Sonnenheim.

Van mijn eerste bezoek aan Sterzing wil ik deze foto's met jullie delen

vrijdag 6 juli 2012

Tscherms naar Weingut Kränzl - wandeling in Naturns

Na nog maar eens een moeilijke nacht moest ik 's morgens eerst mijn brace weer aandoen, het was allemaal een beetje onwennig maar het lukte aardig, ik voelde me toch al een beetje meer op mijn gemak, deze brace gaf heel wat steun aan de voet en enkel. Het weer zag er deze morgen niet zo best uit, het was kil en mistig, zwaar bewolkt en er hing regen in de lucht, ... geen fietsdag dus ... maar ook geen rustdag.

de koeienstal van het Tratterhof en de achterburen waren ook al bijna verdwenen in de mist

Na het ontbijt reden we dan maar naar wijnhandel Kränzl in Tscherms om voor enkele collega's van Chris haar werk enkele flessen wijn te kopen. Hier bij Weingut Kränzl (ook wel Kränzlhof genoemd) is ook een Labyrinthgarten gelegen, een doolhof tussen wijnranken, waar kleine kinderen zich kunnen vermaken, jammer vind ik wel dat hiervoor toegangsgeld moet betaald worden.

de kerk en het gemeentehuis van Tcherms

Na deze inkopen reden we naar Naturns, hier waren er nog enkele voor ons onbekende hoekjes en kantjes die we wel eens nader wilden bekijken.

Tijdens deze wandeling zagen we het contrast tussen een gebouw van enkele honderden jaren oud, en een woning in moderne architectuur, niet eens zover van elkaar verwijderd.

Aan hotels en kerken geen gebrek in Naturns, een burcht die we al van ver gezien hadden wilden we eens van nabij bekijken maar pottenkijkers waren hier niet gewenst op het moment dat we wat te kort naderden kwam er een dame met een grote hond op de toegangsweg staan hetgeen niet zo verwonderlijk was want er stonden wel degelijk bordjes die aangaven dat het hier privé-eigendom was, er bleef ons niet anders over dan terug te keren.

Pfarrkirche St. Zeno

Schloss Hochnaturns

groter kan de tegenstelling niet zijn eeuwenoud in contrast met Hypermodern, en dat op nauwelijks enkele honderden meters van elkaar verwijderd

Burg Hochnaturns langs een andere kant bekeken. Deze burcht is langs alle zijden en door zijn ligging indrukwekkend

En zo zagen we ook het Erlebnisbad van Naturns een van een andere zijde te midden van aanplantingen van druiven en appelbomen.

het dienstgebouw met binnenzwembad

en de glijbaan en het Erlebnisbad van Naturns

Via het eeuwenoude Prokuluskerkje (gebouwd in de 7de eeuw) en een korte wandeling door de winkelstraten van Naturns kwamen we terug aan de parkeerplaats.

eeuwenoude fresco's sieren de buitengevel

Onderweg naar Hafling wilden we gaan eten in een wegrestaurant maar het was nog te vroeg voor de warme keuken, dikke pech dus dan maar geen eten.

Via een korte tussenstop in Algund (aan het zwembad) reden we dan maar naar Hafling we hadden nog enkele stukken cake bewaard en die smaakten heerlijk bij een verse tas koffie.

Beoordeling van deze dag zonder fiets

Naturns is een van de plaatsen in de omgeving van Meran waar we nog eens naar toe willen, en dit om uiteenlopende redenen, dan eens als vertrekplaats voor een van de fietstochten, dan weer eens om wat inkopen te doen in combinatie met een wandeling.

Telkens weer ontdekken we nieuwe delen van Naturns, altijd weer verrast Naturns ons met zijn diversiteit, tijdens de wandeling van deze dag was ik natuurlijk wel wat beperkt door die brace. Misschien dat we een van de volgende jaren toch eens een hele dag moeten uittrekken voor een dagwandeling.

zaterdag 7 juli 2012

Fietsen van Sterzing naar Brixen en weer terug naar Sterzing

We waren vandaag bijna een week in Hafling, echt veel fietsplezier hadden we nog niet gehad door die stomme val, en ook vandaag zag het er niet echt veel belovend uit wat het weer betreft tenminste.

Nog een dagje "rust" zag ik echt niet zitten, fietsen met die brace om moest kunnen, daar was ik van overtuigd, gewoon er op letten dat ik aan de goede kant van de fiets zou stappen en dan moest het lukken.

We waren eergisteren niet voor niets op verkenning geweest in Sterzing en dus had ik het volgende traject in gedachte : Vanaf Sterzing naar Brixen, daar een korte stop houden, en dan terug naar Sterzing, dat moest te doen zijn.

Ondanks de zware bewolking vertrokken we na het ontbijt richting Sterzing, na een lange rit kwamen we om 11u15 aan op een parkeerplaats dichtbij het centrum van Sterzing.

Na de nodige voorbereidingen vertrokken we om 11u30 aan onze tocht richting Brixen dat welgeteld 29 km meer naar het Zuiden lag, heen en terug betekende dit toch al weer zo'n kleine 60 km en dat met één voet in een brace, ik was benieuwd.

In het begin was het wel even zoeken naar het juiste traject, nog dichtbij de parkeerplaats even verder als een grote zeg maar kasteelhoeve moesten we de hoofdweg verlaten, het fietspad liep door en langs velden en helemaal tussen het groen, en we hadden hier nog het gevoel helemaal alleen onderweg te zijn

Rond 12u kwamen we aan in Stilfes, tijd voor een korte pauze.

Het vervolg van onze fietstocht verliep over meestal rustige fietswegen, dikwijls door een bos maar wat voor mij niet zo aangenaam was, waren de soms pittige hellingen die ik dus op één been moest afhaspelen maar die gelukkig gevolgd werden door al even pittige afdalingen.

Op een gegeven moment werden we wel serieus gehinderd door auto's van Poolse aardbeienplukkers die zomaar op de fietsweg geparkeerd stonden, of door vrachtwagens die de ladingen aardbeien kwamen ophalen en die ook al geen respect hadden voor de fietsers die hier passeerden.

Ondertussen wisselden vlakke gedeelten en hellingen van 12, 15, en zelfs 17% elkaar af ik vermoedde toen al dat het een zware dag zou worden voor mij, maar opgeven dat in geen geval.

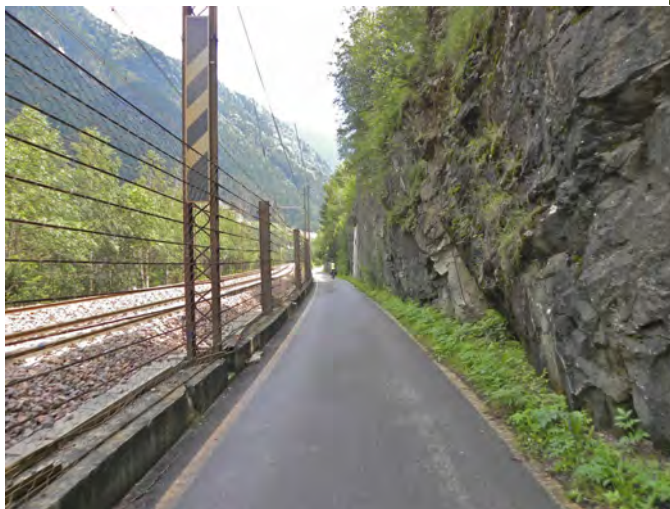

hellingen van 12, 15 en 17 % betekenen hoge snelheden als je ze als afdaling onder de wielen krijgt, en dat betekent ook duwen en zweten als je ze als helling naar boven moet rijden.

Richting Brixen reden we als het ware over een lint in asfalt dat zich door het landschap slingert.

of over een heel goed beveiligd fietspad naast de weg

maar fietsten we ook dikwijls naast de spoorweg , soms was dit fietspad geprangd tussen een rotswand en de spoorweg

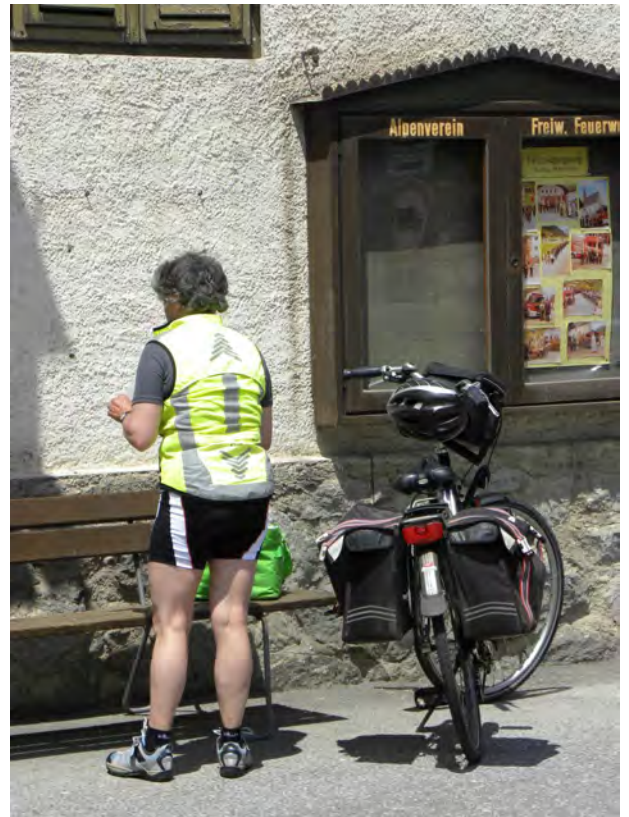
ook gewone rotsblokken werden gebruikt om het fietspad af te schermen van de weiden

En zo kwamen we even voor 13u aan in Mittewald waar we onze meegebrachte picknick aanspraken.

het kerkje van Mittewald

zelfs bij de picknick moest ik op de rug van Chris kijken (grapje) En dan maar weer de

fiets op richting Brixen, dit gebouw bij het buiten rijden van Mittewald was een goed herkenningspunt voor later op de dag als we terugkwamen

rechts van het fietspad en ook op de foto

hieronder zie je een aardbeieveld

ik moest toch wel regelmatig afstappen omdat ik op één been de hellingen niet kon overwinnen, Chris moest meermaals voet aan de grond zetten om te zien hoe het met mij ging, tot dusver had ik meermaals gedacht dat dit een van de mooiere trajecten was van alle fietstochten die we al die jaren al gefietst hebben, met een gewone city-bike toch wel behoorlijk zwaar, maar het zou al heel wat beter gaan mocht die kwetsuur er niet zijn. Tot hertoe waren al de echte fietswegen van heel goede kwaliteit

nog een
helling van
15%

en eentje van
17%

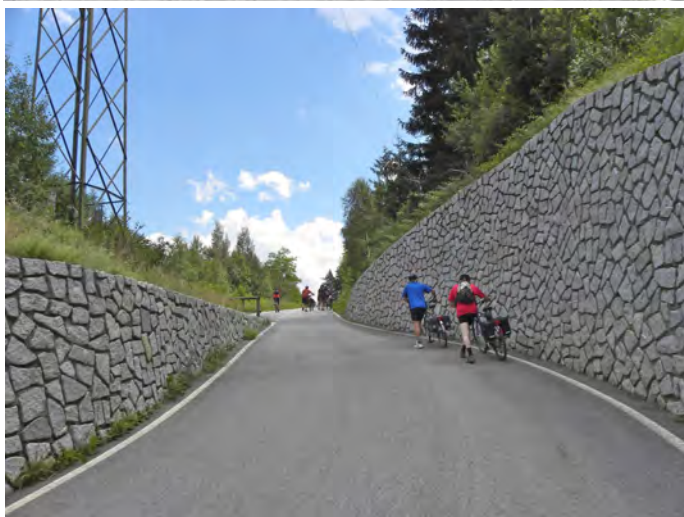
En zo bereiken we dan
Franzensfeste waar we langs het
station en langs het stuwmeer
reden,

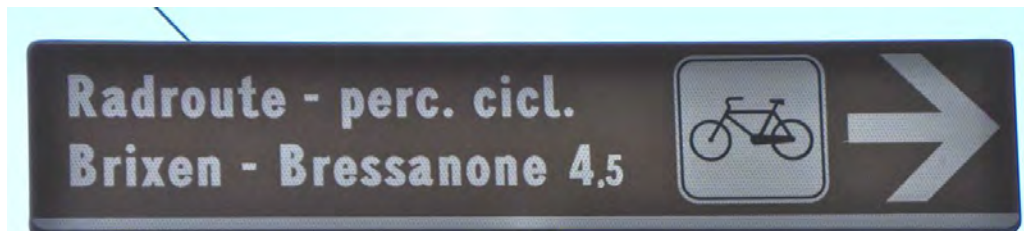
ook hier reden we op een gegeven moment tussen de pijlers door die de A22 autostrade (Brennerautobahn) droegen

Onderweg kregen we gezelschap van een groep fietsende Zwitsers waarvan er toch verschillende al dan niet gewild solidair waren met mij, en ook met de fiets aan de hand (schieben) hun weg vervolgden. Deze helling was dan ook echt wel een serieuze helling

Tot nu toe waren de fietswegen prima, sommigen waren nog nieuw, verschillend soorten afsluitingen schermden de fietsweg af van de Brennerautobahn, soms waren het mooie panelen met draad, soms een gewone vangrail met daar achter een ordinair wapeningsnet of een houten afsluiting, en bij een bepaalde passage voelden we ons zelfs een beetje opgesloten tusseneen metershoge betonwand wand en een natuurlijke rotswand

Maar niet zover van Brixen kwam daar verandering in, In Vahrn hadden ze nog nooit van geasfalteerde fietswegen gehoord, eerst over een soort kiezelpad, later over boswegen en hobbelige veldwegen de naam fietsweg niet waard naderden we Brixen. Het werden 5 lange kilometers, die meer bij de mountainbikers in de smaak zullen vallen

Vooral de hobbelige veldwegen vaak niet meer als een karrenspoor bezaaid met veel losliggende keien deden niet veel goed aan mijn voet, bovendien ging het soms pittig naar beneden of naar boven zodat het niet eenvoudig was om het juiste traject aan te houden.

Na deze moeilijke passage fietsten we afwisselend over asfalt en zeg maar onverharde landbouwwegen, het contrast in fietscomfort was hier soms wel groot, gelukkig bleef de bewegwijzering met de bruine bordjes heel goed

Uiteindelijk bereikten we de rand van de stad Brixen en hadden we weer asfalt onder de wielen. (ik durfde het niet hardop zeggen tegen Chris maar ik was nu al moe en we moesten nog helemaal terug naar Sterzing). 30 Km was niet zo veel maar met al die hellingen en dan maar op halve kracht kunnen duwen op de pedalen was een rustpauze toch welkom.

Het was ongeveer 15u als we door een oude stadspoort de oude stad binnenreden, een kleine week geleden waren we hier ook al en ook nu was best wel mooi weer hier in Brixen.

Een half uurtje maar, zo lang duurde ons oponthoud in de ondertussen al 1100-jaar oude binnenstad, en dan was het tijd om terug naar Sterzing te fietsen.
We reden de stad buiten om 15u25

Langs de Eisack fietsend vatten we onze lange terugweg aan, na een half uur fietsen begonnen we weer aan de vervelendste en moeilijkste passage van heel de dag.

De weg tussen de velden was in deze richting niet te doen, dikke keien, losse steentjes waarop we wegschoven, en dan nog steil erbij, ook Chris kon dit niet bolwerken en liep naast haar fiets, echt onbegrijpelijk dat deze passage deel uitmaakte van de Eisack(tal)radroute.

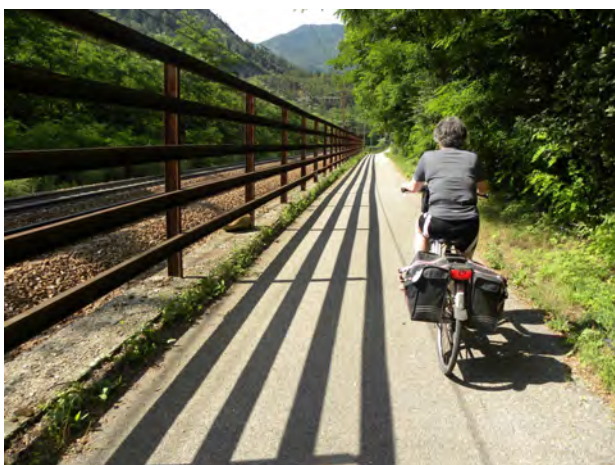
Ik denk dan vooral aan families met kleine fietsende kinderen, of de groepen fietsende al wat oudere dames, hier waren zeker al ongelukken en valpartijen gebeurd.

Het traject door het Vahrner Wald was al niet veel beter, geen enkele wegwijzer te zien gewoon op goed geluk wat sporen van eerder voorbij gekomen fietsers volgen was de enige mogelijkheid.

Met ofwel de Eisack of de spoorlijn van Bozen naar Innsbruck als leidraad fietsten we verder richting Brenner, zo was het mogelijk om de moeilijkheidsgraad van het traject in beide richtingen in te schatten.

Ook de A22 en de oude Brennerstrasse waren nooit heel ver weg

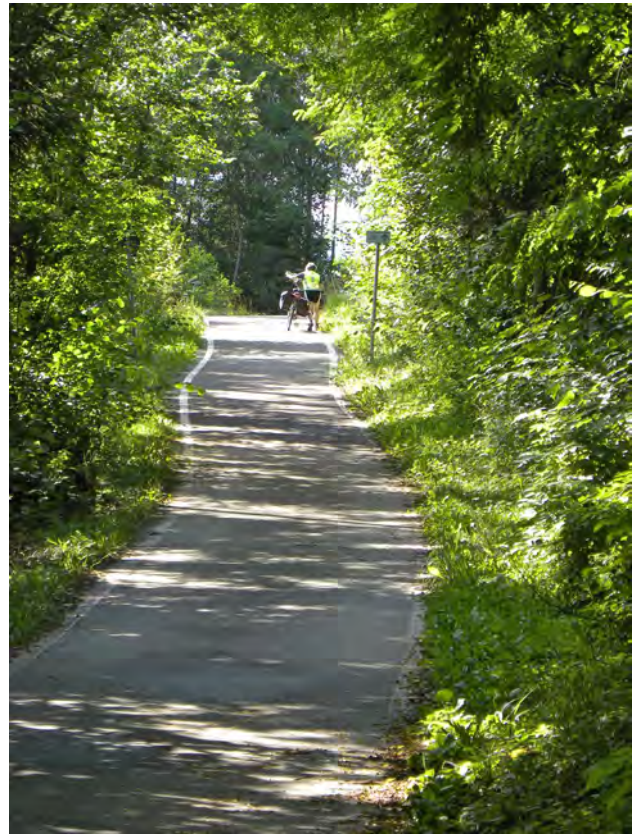
Alles verliep naar omstandigheden vrij vlot en 1u en 10 minuten na ons vertrek in Brixen reden we onder de pijlers van de “Autostrada del Brennero” door aan het stuwmeer van Franzensfeste (Fortezza)

Op bovenstaand zijn van links naar rechts heel goed te zien “ons” fietspad met daarboven de A22, de oude Brennerstrasse(SS 12), en het lichtgroene water van het stuwmeer.

We keken nu beiden uit naar het einde van deze fietstocht, Chris had last van het zitvlak, en ik was gewoon moe, en het zwaarste stuk met de nijdige hellingen kwam er aan. Boven, op een van deze hellingen, zagen we heel mooi hoe de Brennerautosnelweg door het landschap slingert.

Op hellingen van 17% moest ik afstappen, maar ook Chris met haar fietstassen was soms verplicht om te "schieben"

heel mooi aangelegd deze fietsweg, en er zijn ook hellingen waar Chris wel boven komt

We zijn nu al weer aan het aardbeinveld (van de firma Griesser) in Freienfeld, waar nu de plukkers aan het werk zijn (meestal Polen). Dus niet alleen in het Martelltal worden er "Erdbeeren" geteeld.

Rond 17u20 reden we over de brug over de Eisack het dorpje Mittewald binnen, dat gaf ons weer wat moed, nu was het niet zo heel ver meer tot aan de auto

Dit beeld illustreert best hoe eindeloos onze tocht wel leek. De opeenvolging van de hellingen begon zijn tol te eisen, we waren dan ook allebei behoorlijk moe

Het volgende dorpje waar we door fietsen is Grasstein, de meest noordelijke deelgemeente van Franzensfeste.

Ook in Grasstein zagen we grote aardbeinvelden en ook boogserres waarin ook aardbeien in geteeld werden

Als we dit bord zagen boven of naast de A22 waren we niet echt blij, we dachten echt dat we dichterbij Sterzing waren. Maar er zat voor ons niets anders op als doorbijten, en fietsen of "schieben" (ik vind dit zo'n mooi woord)

op weg naar Stifes een fractie of
deelgemeente van Freienfeld
hieronder de St. Peterkerk

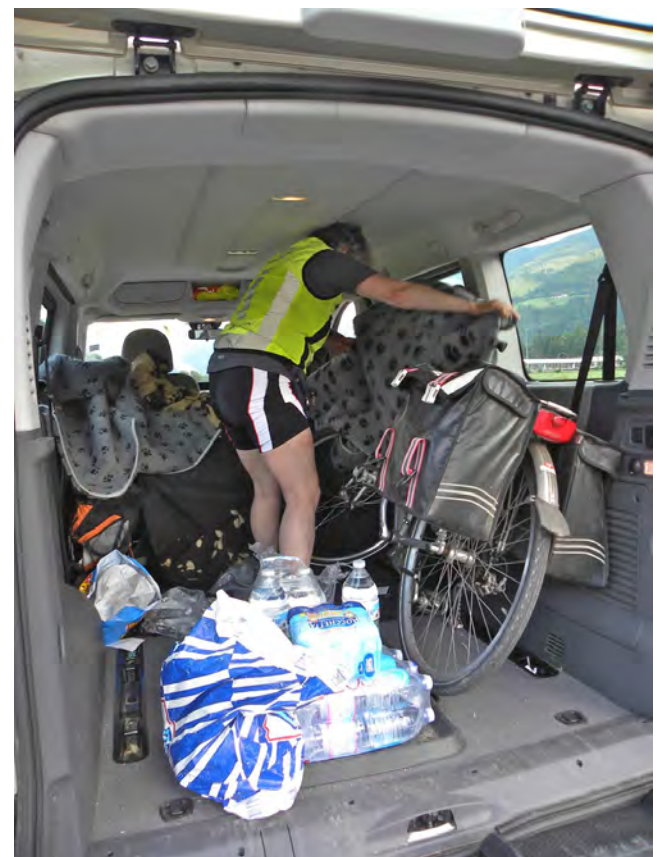
en blij dat we waren toen we deze
kasteelhoeve weerzagen
we waren nu bijna aan de auto

Hier huizen het (Hans)Mulscher
museum, en het Stadsmuseum van de
stad Sterzing

Nog 180 m, en één van
de zwaarste
fietstochten die we tot
nu toe deden zat er op

Even verfrissen, fietsen inladen en wegwezen, nog een lange weg terug naar Hafling

Onze fietsen kunnen in de auto, een loopplank die in feite bedoeld was om één van onze honden wat meer comfortabel in de auto te laten stappen op zijn oude dag, was nu ook voor ons een handig hulpmiddel bij het in- en uitladen van onze fietsen

Persoonlijke indruk van deze fietsroute

Het hele traject heen en terug zal zeker te veel zijn voor gezinnen met kinderen, zelfs als je het traject in één richting fiets met kinderen zal dit volgens mij nog zwaar zijn wegens de toch wel pittige hellingen die verspreid zijn over heel de afstand.

Komt daar bij dat de passage in de omgeving van Vahrn absoluut de naam fietsweg niet waardig, de doortocht door het bos gaat nog enigszins maar zou zeker beter bewegwijzerd moeten worden, het stuk buiten het bos in de richting van Brixen is dan wegens de slechte staat van landweg niet aangenaam, en niet makkelijk om over te fietsen, dit wegens de vele losliggende keien.

Ook voor de al wat oudere fietsers die mogelijk niet meer zo stuurvast zijn zou dit stukje van het traject misschien problemen kunnen opleveren.

zondag 8 juli 2012

Vanaf Nomi, via Rovereto en Mori, naar Nago Torbole aan het Garda meer en weer terug

Redelijk goed geslapen, de vermoeiende fietstocht van gisteren goed verteerd, en het weer zag er heel wat beter uit als de voorbije dagen, dus ... stond er weer een fietsdag op het programma, alleen de keuze waarheen was nog wat moeilijk.

Na wat overleg kozen we voor een wat vlakker traject, na het heuvelachtig parcours van gisteren, na het ontbijt vertrokken we terug richting Nomi waar we de auto parkeerden tegenover een bejaardentehuis, hier had het gemeentepersoneel waarschijnlijk niets te vertellen.

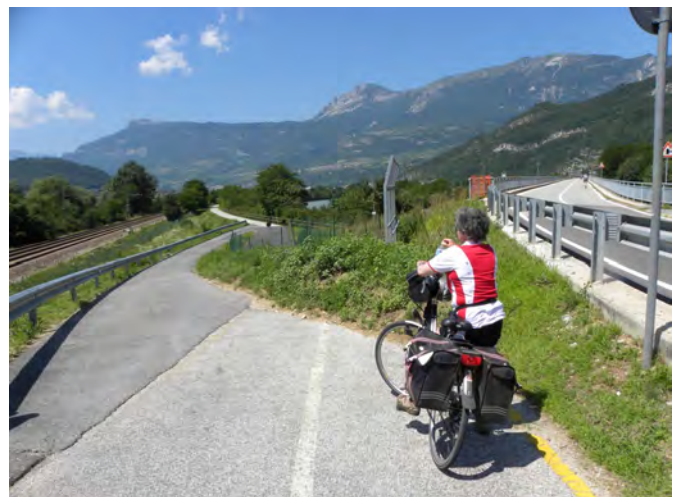
Ten opzichte van onze vorige fietstocht vanuit Nomi moesten we nu aan de overkant van de rivier zien te geraken maar en waar dat was niet zo direct duidelijk, geen enkele aanwijzing te vinden die ons kon helpen

De start was dus moeilijk, we verloren heel wat tijd doordat we op het verkeerde spoor gezet werden, volgens de uitleg van een fietsend koppel moesten we eerst een stuk richting Trento fietsen en dan via een brug de rivier oversteken om zo aan de ander kant het fietspad richting Rovereto te nemen.

Blijkbaar kende het koppel de omgeving toch niet zo goed als ze dachten want de brug naar de overkant die we vonden leidde niet naar een fietspad, er was daar gewoon geen fietspad, en er was ook niemand te zien, er zat dus niets anders op als terug naar onze vertrekplaats in Nomi te fietsen en daar opnieuw de weg te vragen.

Ook nu was er niemand te vinden die ons kon helpen tot we ergens een verkeersbord zagen dat aanwees dat we eerst via een brug de rivier Adige moesten oversteken en dan onder aan de voet van de brug konden we de fietsweg richting Rovereto nemen.

Al met al hadden we hier toch zo'n goed uur tijd verloren.

Het fietspad was al even schitterend als het weer, links de fruitplantages, druiven en appelen, rechts de Adige, voor ons de bergen en boven ons een blauwe hemel met hier en daar een witte wolk, en de typische fietswegbewegwijzering hier met blauwe plakkaatjes maakten ons duidelijk hoe ver we nog van Rovereto verwijderd waren.

En dat het warm was dat was best te zien aan vrouwtje Chris, die het voorbeeld volgde van zovele fietsende dames, alleen hadden die andere dames duidelijk al wat meer zon gezien en gevoeld aan hun kleurtje te zien. Chris zag er nog wat bleekjes uit

We fietsten steeds langs de Adig verder richting Rovereto, hier en daar waren er leuke plekjes ingericht om wat te rusten of iets te eten

deze fraaie lila gekleurde heester of struik was een goed herkenningspunt voor de terugweg

En zo bereikten we om 12u40 de stad Rovereto, (stadsdeel Isera), hier moesten we wel even zoeken naar het juiste traject,

Piazza di Borgo Sacco in Isera-Rovereto

veel signalisatie zagen we aanvankelijk niet en via een smalle fietsweg in kleine kasseitjes kwamen weer op de juiste weg.

En dan zagen we plots een plan dat ons het verloop van de “ciclopedonale” duidelijk maakte

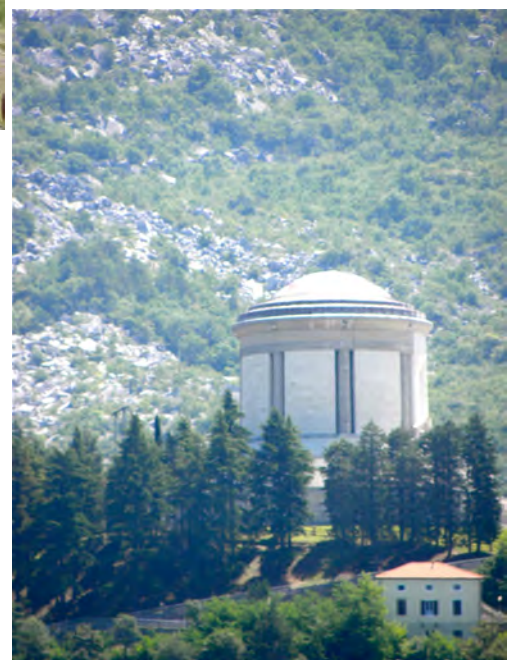
Aan zijrivier van de Adige, de Leno, vonden we een rustig plekje op te picknicken, hier maakten we kennis met een wat ouder echtpaar dat hier ook even tot rust wilde komen.

In de verte op een heuvel aan de overkant van de rivier zagen we een vreemd rond gebouw of was het een of ander monument ?

De man van het koppel wist me te vertellen dat dit inderdaad een oorlogsmonument was.

Het “Ossario di Castel Dante” een monument dat getuigt van de tragische relatie die Rovereto heeft met de Eerste Wereldoorlog.

Hier liggen maar liefst 21 000 Italiaanse en Oostenrijkse soldaten begraven.

Hier vlakbij bevindt zich trouwens een ander oorlogsmonument de Campana dei Caduti of de Klok van de gevallen, deze klok heeft als bijnaam **Maria Dolens**.

Deze klok is de grootste bronzen klok ter wereld zijn en luidt elke avond om 21u30 voor de vrede. Enkele gegevens betreffende deze klok : hoogte 3,36m - doorsnede 3,21m - gewicht 22,64 ton - de klepel weegt 600kg -

Rond deze klok staan de vlaggen van wel liefst 85 landen

Na deze middagpauze fietsten we verder in Zuidelijke richting, de fietswegen waren goed, het weer was nog beter, lekker warm, een ideaal fietsweertje voor mij althans, Chris vond het toch wel iets te warm ...

Via een sluis en een soort kanaal waarin het water bijzonder hoog stond bereikten we Mori

In Mori kwamen we via een mooie fiets-en voetgangerstunnelconstructie veilig aan de overkant van een groot kruispunt terecht kwamen om zo onze weg richting Lago di Garda te vervolgen. Soms waren de kleine bruine bordjes die de fietsroute aangaven niet zo goed zichtbaar, goed rondkijken en altijd goed opletten was de boodschap.

Meestal fietsten we over goed onderhouden fietswegen langs plantages van appels en druiven, maisvelden en ander groen, soms fietsten we over minder goede fietswegen dan eens links en dan weer rechts vlak naast een of andere grote weg.

Ook hier weer de typische wegwijzers die ons vertelden dat we op de pista ciclopedonale "Garda" fietsten (hier hadden we 8 km van deze route afgelegd, nog 5 km te fietsen tot Torbole aan het Garda Meer)

Soms was het vlak, soms was het heuvelachtig, soms in een open vlakte, dan weer door een bos, langsheen het bijna uitgedroogde Lago di Loppio in de gelijknamige biotoop, en na een aanhoudende klim met een stijgingspercentage van soms wel 10% bereikten we zowaar de top van de Passo San Giovanni gelegen op, niet verschieten ... 287m boven de zeespiegel.

Deze Passo San Giovanni is daarmee ook de laagst gelegen bergpas in de Alpen en heeft over een afstand van ongeveer 3 km een gemiddeld stijgingspercentage van 6%, niet zo erg veel dus maar ook nu zag ik vrouwtje Chris zo van me weggijden

Het Gardameer kon nu niet ver meer zijn, en over een leuke fietsweg waarlangs de witte en rode Oleanders bloeiden maar waarop blijkbaar toch ook auto's waren toegelaten kwamen we in Torbole, en even later hadden we zicht op de Noordelijke oever van het Gardameer, we hadden ons doel bereikt en waren zo'n 3u30' onderweg geweest.

Het was maar een "Blitzbezoek" nog vlug wat foto's nemen van ons beiden en van de omgeving als bewijs dat we hier waren en dan weer de fiets op voor een lange terugweg.

daar beneden aan de eerste brug loopt een fietsweg richting Arco en via Dro kan je nog verder fietsen tot Sarche, maar dat is iets voor volgend jaar.

Chris vond in Torbole nog een bron waar ze de flessen kon vullen met fris water, want het was wel erg warm, en dan waren we definitief vertrokken richting Nomi.

De Passo San Giovanni bezorgde me ook langs deze zijde toch wat problemen en ik moest zelfs af en toe afstappen maar ik kon mezelf troosten als ik ook Chris wel eens naast haar fiets zag lopen.

Onder een stralende zon bereikten we Mori, hier was het na het doorrijden van de fietserstunnel wel even zoeken om de juiste richting naar Rovereto te vinden.

Geen goedkope oplossing deze fietsers- en voetgangerstunnel maar wel een heel veilige, en een hele mooie bovendien

Een wegwijzer met een geel plakkaatje maakte ons duidelijk dat we hier aan km 0 ofwel aan het begin van de pista ciclopedonale "Garda" waren, te vertrekken vanaf pista ciclopedonale "Adige" (zie PC ADIGE bij het rode bolletje)

het sluisencomplex nabij Mori

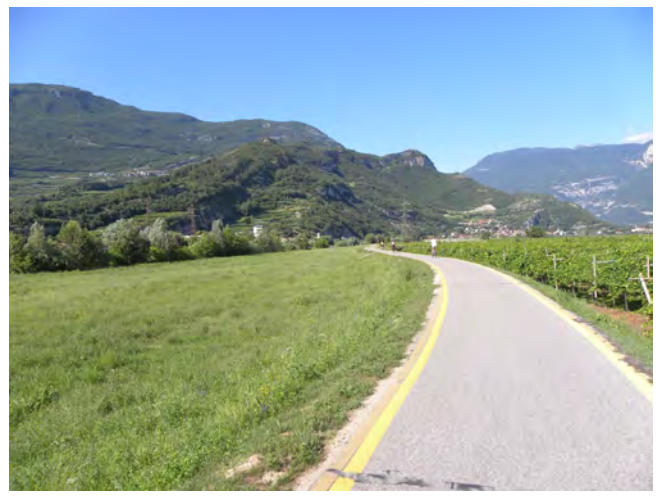
Uiteindelijk kwamen we toch weer op bekend terrein en zo rond 17u bereikten we Rovereto.

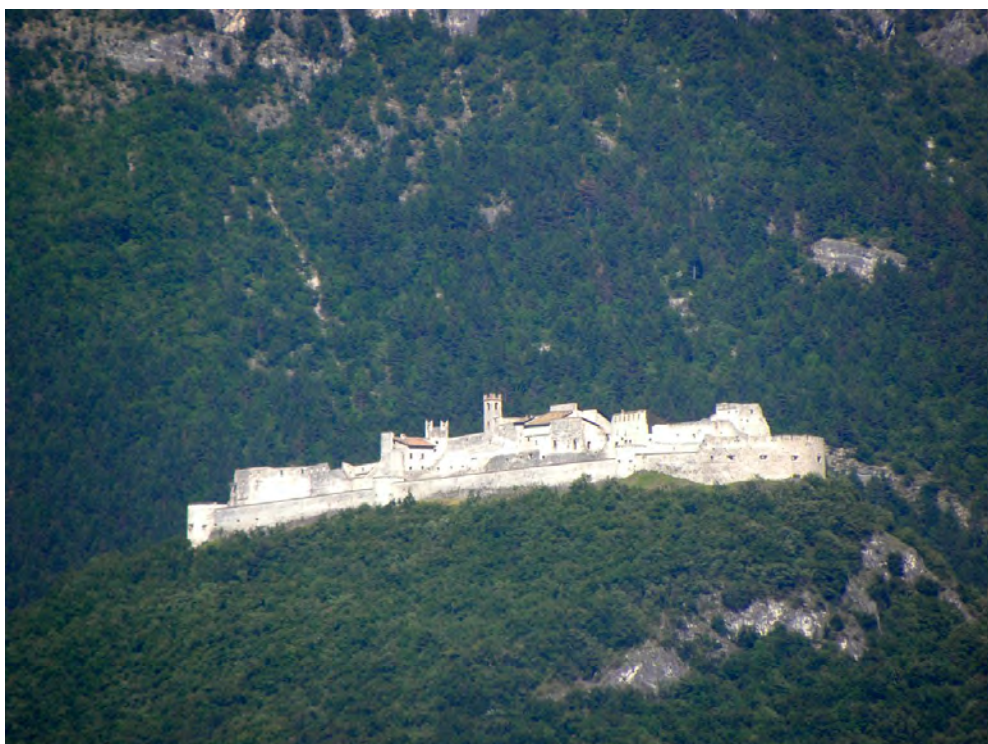
Vanaf nu volgden we de Adige rivier, en hier waar de lilakleurige struiken stonden moesten we rechts de fietsweg volgen, nog naar schatting een dik half uur fietsen en en deze fietstocht zat er ook weer op

Ik voelde me nog steeds heel goed, beter als gisteren in ieder geval, de warmte moesten we er bijnemen al heb ik persoonlijk geen last van temperaturen rond de 30°, voor Chris is 25° al genoeg.

Een nieuwe brug trok wel even mijn aandacht en ook een Duits echtpaar was vol bewondering naar deze constructie aan het kijken

en als we dan in de verte het witte silhouet van Castel Beseno (gelegen in Besenello) zagen wisten we dat we bijna terug in Nomi waren.

Om 17u35 zag ik van op de brug in Nomi Chris de parking tegenover het ouderlingenhoe oprijden en zat ook deze fietstocht er op, ik was toch wel behoorlijk vermoeid maar toch ook weer tevreden dat alles weer goed verlopen was, het afstappen lukte goed en als het zo verder ging dan zag ik het wel zitten om ook de volgende dagen nog wel een fietstocht te ondernemen.

Nu restte ons enkel nog de terugweg naar Hafling om daar in Gasthof Sonnenheim nog eens lekker te eten

Persoonlijke mening over deze fietstocht

Een beetje een moeilijk begin maar verder was dit een van de mooiste fietstochten van deze vakantie, het is soms een beetje moeilijk om het juiste traject te vinden, de bruine bordjes staan er wel maar niet altijd even duidelijk zichtbaar.

Voor gezinnen met kleine kinderen zal heen en terug misschien wat zwaar zijn, de enige noemenswaardige helling is de Passo San Giovanni, de rest is bijna altijd vlak.

Wij hadden voor de zekerheid Kompasskaarten 071 Alpi di Ledro Valli Giudicarie, 75 Trento - Lévico Lavarone, 101 Rovereto Monte Pasubio, en 691 Monte Baldo Nord mee

maandag 9 juli 2012

Een andere “verloren maandag”

De nachtrust lukte steeds beter, met de voet ging het ook wat beter zodat ik toch al durfde denken aan een fietstochtje in een wat ruigere omgeving.

Tijdens de reisvoorbereidingen van de laatste jaren had ik bij de fietswegen in Trentino al dikwijls mijn oog laten vallen op een vrij korte fietstocht in de omgeving van Fiera di Primiero .

Het was een heel eind rijden vanuit Hafling, maar de bekoring was zo groot, en de omgeving leek me daar zo mooi dat we het er toch maar eens op moesten wagen.

Kwam daar nog bij dat het dorpje Mezzano opgenomen was in een boek als een van de mooiste dorpen van Italië, zo zouden we twee vliegen in één klap kunnen slaan.

Ik zag er wel een beetje tegen op om de verre verplaatsing te doen maar na het ontbijt vertrokken we toch maar richting Bozen om van daar uit de A22 te nemen tot Auer, dan reden we via Montan, door het Fleimstal via San Lugano, Cavalese, en Tesero, naar Predazzo, hier wilde ik de richting naar de Passo Rolle nemen maar door even niet op te letten reden we verder rechtdoor naar het Fassatal richting Moena.

Van de voorgaande jaren wist ik dat je in Moena rechtsaf kon draaien en dan via de Passo San Pellegrino naar de Passo Rolle kon rijden, natuurlijk wel met een hele lange omweg.

Vanaf de Passo San Pellegrino hebben we ooit een mooie wandeling gemaakt richting Fuchiade, nu reden we richting Falcade, en dan rechtsaf richting Passo Valles.

De Passo Valles was hier in de bossen ongelooflijk steil met hele scherpe korte nog steilere haarspeldbochten, ik was blij dat we in de auto zaten en niet op de fiets

Eens we de pashoogte bereikt hadden, hadden we wel een mooi zicht op de omliggende bergtoppen maar ik kon niet eens de moeite nemen deze te fotograferen, ik was het echt allemaal een beetje beu, het duurde mij allemaal veel te lang, en het autorijden in de bergen was ook al niet zo simpel met die brace om mijn been.

Dan kwamen we op een knooppunt van wegen waar we dan gelukkig de richting Passo Rolle konden volgen, het duurde en bleef duren en uiteindelijk kwamen we boven op de Passo Rolle, via San Martino di Castrozza en Siror kwamen we in Fiera di Primiero.

Niet zover hier vandaan moest ergens het dorpje Mezzano liggen, een dorpje dat opgenomen werd in een boek met de mooiste locaties in Italië, nu we hier toch waren wilde ik hier eerst onze pauze houden om wat te eten, nadien zouden we dan doorrijden tot Imer om daar dan eindelijk aan onze fietstocht te beginnen.

Niet te geloven zoveel kilometers in de auto voor ... 22 km fietsplezier ... goed zot !!!

Maar eerst naar Mezzano, 13u30 was het als ik in dit oude dorp de eerste foto's maakte, het was een dorp dat beslist zijn mooie hoekjes had maar dat nu in middagrust was, bijna niemand te zien, geen enkele winkel open, geen enkele bedrijvigheid. Na een half uurtje hadden we het hier wel gezien en reden we verder naar het dorpje Imer.

Volgens het Internet is deze fiets- en wandelweg van Valle del Primiero bijna 11km lang en verbindt de dorpen van dit dal met elkaar en loopt via Imer, Mezzano, Fiera di Primiero, en Tonadico naar Siror, wij wilden dit traject heen en weer doen zodat we toch nog zo'n 20 km gefietst zouden hebben, maar het zou toch enigszins anders verlopen ...

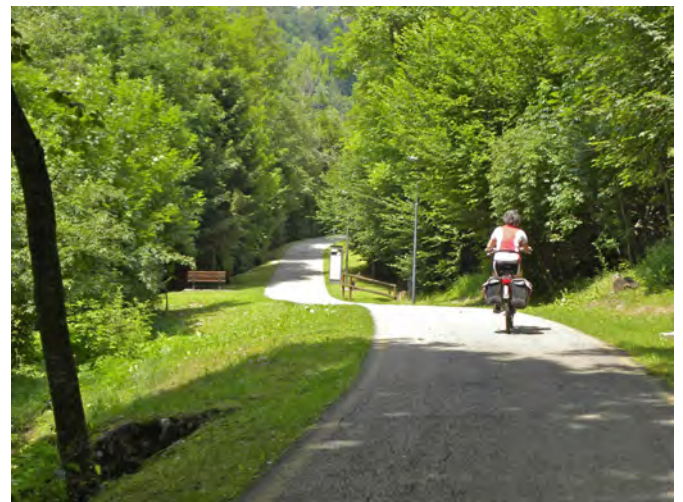
Het was ruim 14u als we onze stalen rossen bestegen om de wellicht kortste fietstocht tijdens al onze vakanties aan te vangen.

Aanvankelijk fietsten we over een mooi fietspad, geschilderd in een knalrode kleur, even verder bleef het fietspad van prima kwaliteit maar de rode kleur was er niet meer bij. Het was hier ook weer warm maar er stond ook een stevige wind

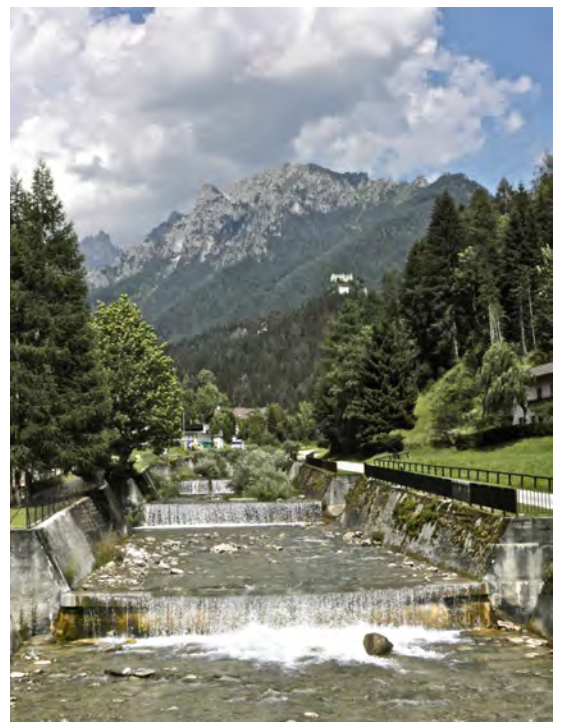
We fietsen langs de rivier de Cison en voor ons in de verte zagen we in de wolken gehuld de pieken van de Pale San Martino, mooi decor dat moet ik zeggen. De fietsweg die ook door wandelaars gebruikt werd liep langs de oever van de rivier door een bos, en was licht heuvelachtig, na de lange autorit was ik maar wat blij dat we de benen eens konden bewegen.

Blauwe lucht en witte wolken en een mooi bergmassief, het zag er allemaal zo mooi uit, als we daar naar toe moesten dan was de lange autorit toch niet voor niets geweest. We wisselden een paar keer van oever, en kwamen uiteindelijk weer in een bebouwde omgeving terecht met altijd dat prachtig zicht op de Pale San Martino. En dan plots was het gedaan ... geen fietspad meer op de voor ons rechteroever, hadden we ergens een wegwijzer gemist ? Moesten we soms op de andere oever zijn ? Ik ging mij even bevragen in een garage en het antwoord was toch wat onthutsend.

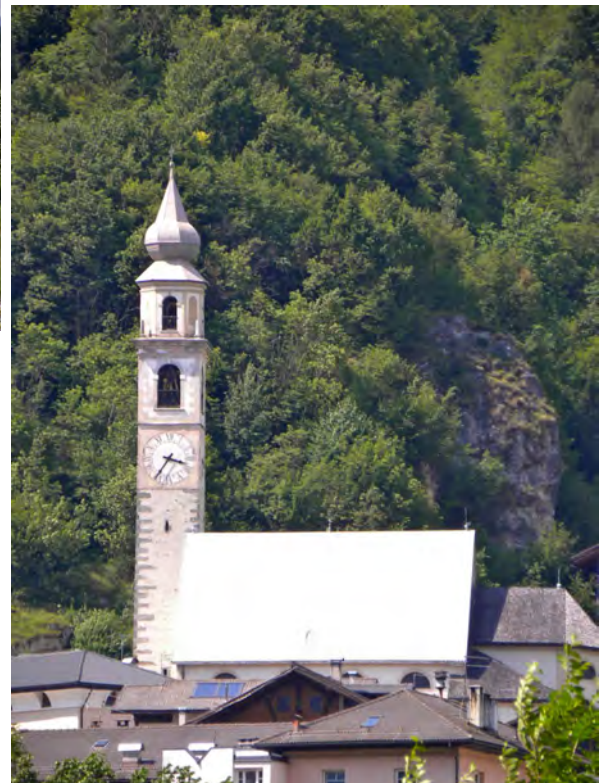

Het was wel de bedoeling de fiets-en wandelweg door te trekken naar Fiera di Primiero maar momenteel was het enkel maar een ruitepad en een wandelweg. Als we naar Fiera di Primiero wilden fietsen zouden we dit moeten doen via de drukke staatsbaan. Dat zagen we dus echt niet zitten en we maakten ontgoocheld rechtsomkeer, er zat niets anders op als terug naar Imer te fietsen.

De omgeving was hier zo mooi met het gebergte nabij Fiera di Primiero, in feite onbegrijpelijk dat men op de site www.ciclabili.provincia.tn.it duidelijk een fietstraject laat zien van Imer via Fiera di Primiero naar Siror dat tot Tonadico volledig rechts van de staatsbaan verloopt terwijl dit echt niet zo is

Nog enkele beelden van de korte terugtocht naar de auto met ondermeer de kerk van Imer

Ik schat dat we deze dag toch wel zo'n ... 12 km gefietst hebben, en misschien wel 300 km met de auto gereden

Nadien volgde nog een hele lange terugrit via Canal San Bovo, Giaroni, Lago di Corlo , Tezze, Grigno, Levico en Trento waar we de A22 namen, naar Hafling, we waren toch wel vermoeid na zo'n dag, maar het eten bij Mösl in Meran smaakte heerlijk

Ik beschouwde deze dag echt als een verloren dag, een zinloze rit met de auto, ondanks het toch wel mooie landschap geen foto's, een van de mooiste Italiaanse dorpen dat mij toch niet echt kon bekoren, en dan nog een fietstochtje dat niks voorstelde, echt een 'verloren maandag'

Mijn mening over dit traject

Alleen doen als je in de onmiddellijke omgeving verblijft. (zie Kompasskaarten 76, en 622)
Mocht de hele fietsroute ooit gerealiseerd worden dan zal ze zeker veel bijval kennen maar nu is het echt de trip er naar toe niet waard

dinsdag 10 juli 2012

Rustdag - Dagje Meran en bezoek aan de botanische tuinen

Na de lange dag van gisteren was het tijd voor een dagje Meran, traditiegetrouw moest ik een bezoekje brengen aan de Athesia boekenwinkel om te zien of er nieuwe boeken of fiets-en wandelkaarten op de markt gekomen waren.

Er was niets bij dat mij kon bekoren, en net die fiets-en wandelkaarten die ik hoopte te vinden had men niet op voorraad

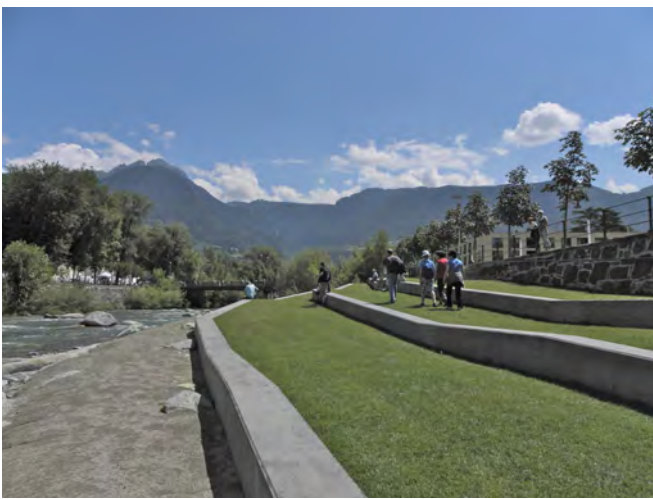
Vrouwtje Chris was geïnteresseerd in een bezoek aan een paar sportwinkels, maar ook zij vond niet wat ze zocht.

enkele gebouwen die me nog niet eerder waren opgevallen

Via de voornaamste winkelstraten kwamen we in de omgeving van het Kurbad, hier recht over het zwembad had men aan de Passer een mooie "Liegewieze" aangelegd speciaal voor de zonnekloppers.

Voor de verandering besloten we dan eens warm te eten op de middag, natuurlijk bij Mösl. Hier is het 's middags altijd druk omdat veel bouwvakkers de keuken hier ook wel weten te waarderen.

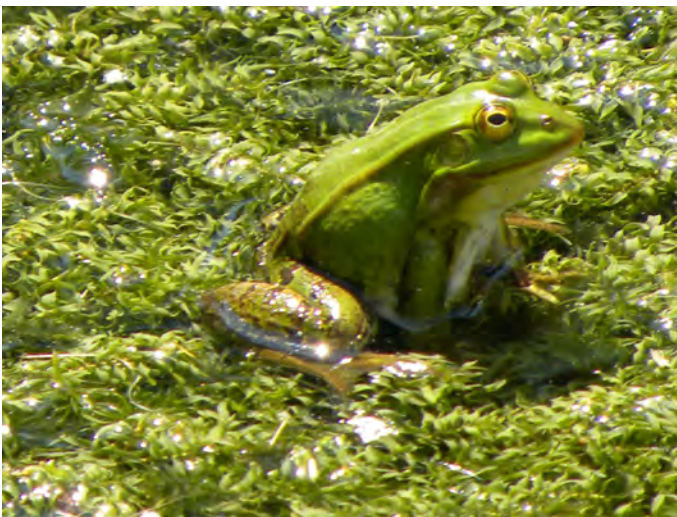

Na het eten reden we naar de Botanische Tuinen van Schloss Trauttmansdorf, het was al weer enkele jaren geleden dat we hier nog eens waren en omdat het weer niet echt hoogzomers was, was deze dag wel ideaal

Veel nieuwe dingen hebben we niet gezien, ten opzichte van enkele jaren terug was de beplanting natuurlijk meer volgroeid het blijft een van de mooiste botanische tuinen van Italië

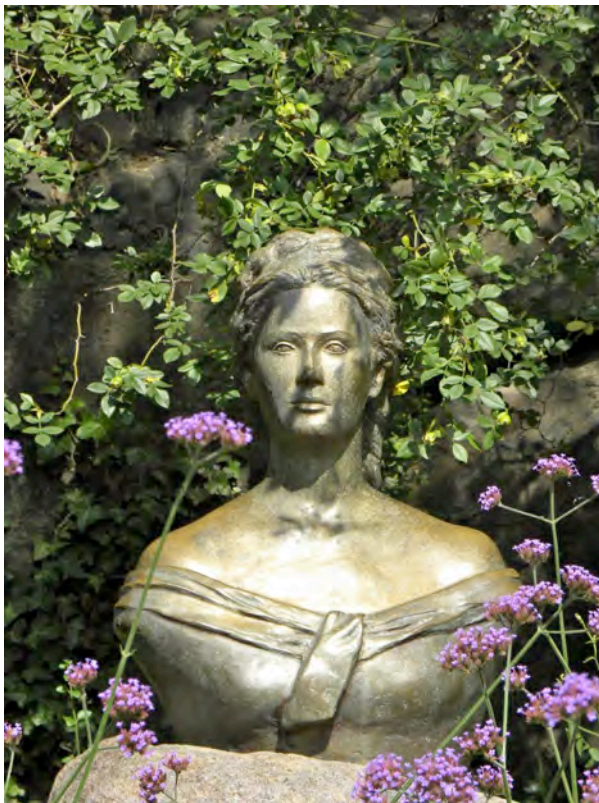

enkele foto's vanuit de Botanischer Gärten Trauttmansdorf

hij wil al zo lang terug een prins zijn, maar ... niet één van de duizenden bezoekers wil hem een kus geven ...

Sissi

Adam & Eva

Om 17u45 vertrokken we richting Tratterhof, zo de hele dag rondlopen in de stad Meran en in de tuin was toch wel erg belastend geweest voor mijn voet, het was tijd voor een rustpauze.

woensdag 11 juli 2012

Fietsen van Terlan via Bozen naar Neumarkt, Auer en terug, een bekend traject

Het zag er goed uit 's morgens, de zon was van de partij echt fietsweer dus. Na een dagje zonder fietsen was het weer tijd om terug op de fiets te kruipen, wegens de val op de tweede dag en een paar ontgoochelende verre en lange autoritten besloten we een traject te fietsen dat we in het verleden ook al gefietst hadden.

Bozen mag men met recht een fietsstad noemen

Eerst nog wat inkopen doen bij M-Preis en dan reden we via de Mebo naar Terlan. We parkeerden onze auto op de grote parkeerplaats in het centrum van Terlan en rond 11u40 vertrokken we richting Bozen, hier was er wegens werken een kleine omleiding voorzien, over een goed bereikbaar dolomietpad fietsten we richting Trento.

deze tandemvorm had ik nog niet gezien

Er is altijd veel lawaai achter deze houten afsluiting, hier huist dan ook de carting van Leifers -Branzoll-Pfatten

We bleven de Etsch volgen tot aan het zwembad van Neumarkt (Egna in het Italiaans) waar we aan de achterkant langs kwamen en een korte pauze namen, de wolken in de richting van waar we kwamen zagen er echt dreigend uit en we besloten om hier dan maar wijselijk rechtsomkeer te maken

Moet je die lucht zien, daar hangt onweer in de lucht, even later net voor die mooie witte brug over de Etsch in Branzoll-Pfatten vielen er dikke waterdruppels naar beneden, deze hevige plensbui duurde gelukkig maar een paar minuten zodat we snel weer verder konden fietsen

Door de stralende zon was het wegdek in een minimum van tijd weer droog en even verder was het net of het hier niet geregend had en waren er nog maar twee kleuren te zien aan de hemel : wit en blauw

Na het alternatieve fietspad over verblindend wit grind kwamen we aan de achterkant van de burcht Sigmundskron voorbij nu volgde nog het laatste deel van deze fietstocht van Bozen naar onze vertrekplaats Terlan

de gotische kerk van Terlan uit de 14de eeuw

om 16u 50 waren we terug op de parkeerplaats waar de auto stond.

Voor een volledige beschrijving van het afgelegde traject verwijs ik naar de verhalen van de fietsvakanties van de voorgaande jaren.

De Kompasskaarten 53 Meran und Umgebung, en 074 Südtiroler Weinstrasse - Unterland/ Strada del Vino - Bassa Atesina kunnen hier van pas komen

Na een oprissing “thuis” in het Tratterhof zijn we nog eens gaan eten bij Sonnenheim.

Een fontein met een bronzen paard juist voorbij de tunnel bij het kruispunt naar Falzeben was nieuw en had al een paar keer mijn aandacht getrokken, nu wilde ik dat toch wel even digitaal vastleggen. in het gele gebouw is het Tourismusburo van Hafling gehuisvest

Na nog even nakaarten op de boerderij met dochter Magdalena zat ook deze dag er weer op.

donderdag 12 juli 2012

Bezoek aan Bozen de hoofdstad van Zuid-Tirol, en een korte wandeling in Hafling Dorf

Onze vakantie liep zo stilaan ten einde en we moesten nog een geschenk vinden voor onze gastvrouw Anna (in feite is het wel schoondochter Anita die nu samen met Anna's oudste zoon Martin althans op papier de touwtjes in handen heeft)

Maar eerst vlug een paar foto's maken vanaf het balkon van onze kamer van een wel bijzonder mooie ochtendlucht boven de burens van het Tratterhof

Na het ontbijt reden we daarom nog eens naar het Weingut Kränzl in Tschermers om een goede fles wijn te kopen voor Anna die ze dan wel zou delen met kroost.

Daarna reden we naar Zuidtirols hoofdstad Bozen/Bolzano waar we op al die vakanties in Zuid-Tirol nog maar een paar keer geweest waren. We parkeerden de auto in parkeergarage Centro zoals de naam zegt midden in het centrum van de hoofdstad.

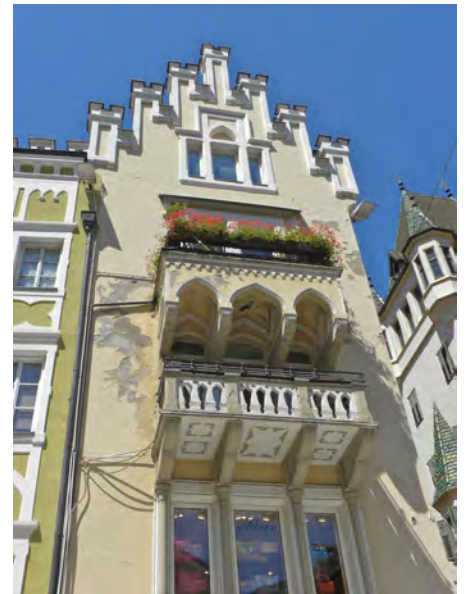
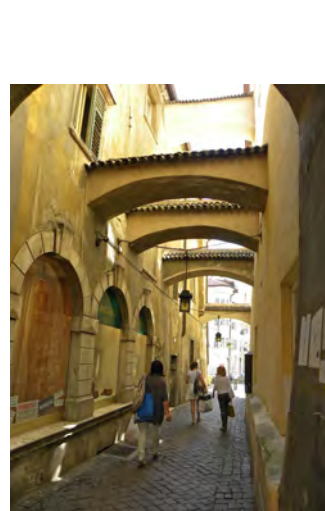
Na de Waltherplatz zochten we de winkelstraten op, tegen onze gewoonte in hadden we besloten om ook voor de thuisblijvers een cadeau te kopen.

Dit was wel een van de moeilijkste opdrachten van deze vakantie waarmee we ons zelf opgezadeld hadden, het was vermoeiend maar toch ook wel leuk, Bozen is ons echt wel bevallen.

Zonder die gekwetste voet had ik zeker hier nog veel langer kunnen rondlopen.

Rond 15u reden we terug naar Hafling we waren in onze opdracht geslaagd, we hadden voor iedere dochter iets gevonden.

Nog enkele foto's die ik in de hoofdstad van Zuid-Tirol gemaakt heb

Na de overhandiging van de fles wijn aan Anna was het tijd voor een goede tas koffie een stuk gebak en een korte rustpauze, van al dat slenteren en winkels kijken waren we toch wat moe geworden.

Zo rond 17u45 was ik het binnenzitten al weer beu besloot ik op mijn eentje naar Hafling Dorf te wandelen om te zien wat er zoal veranderd was ten opzichte van vorig jaar.

Het viel al onmiddellijk op welke mastodont hotel Der Mesnerwirt geworden was, vroeger klein en fijn, nu een echt groot hotel.

Ook de dorpschool was wat veranderd en ergens aan de overkant van het dorp was een prachtige houten stal in opbouw.

de aanzet van Hinterdorferweg waar het Tratterhof gelegen is, 20 m na de laatste tunnel, aan de overzijde van de grote baan Hafling Dorf, met duidelijk zichtbaar Hotel Mesnerwirt

de constructie van zo'n Zuidtiroolse stal met daarboven de schuur heeft mij altijd al geboeid

Rond 18u40 was ik terug aan het Tratterhof en even later waren we op weg naar hotel Sonnenheim om er voor de laatste keer te gaan eten tijdens deze vakantie.

Als we na het eten naar het Tratterhof terug reden kon ik het niet nalaten om enkele foto's te maken van het Toerismeburo van Hafling dat samen met een bank een taverne en het politiebureau gebouwd werd boven de voorlaatste tunnel als je van Meran naar Hafling rijdt.

Via de haarspeldbocht rechts van het lichtgele gebouw kan je naar Hotel Sonnenheim rijden of nog verder naar Falzeben van waar je vele wandelingen kan maken.

vrijdag 13 juli 2012

Laatste dag van deze vakantie , een zwaar bewolkte dag met af en toe een bui.

Vrijdag is het marktdag in Meran, altijd mooi om af te zien, we reden na het ontbijt naar Mösl om de auto te parkeren, ik ging me even bij de "patron" aanmelden en reserveerden meteen een tafel voor het avondeten.

Dan gingen we naar de markt om nog een cadeautje te zoeken voor Margo, de vriendin van dochter Charlotte.

Als we bijna aan de eerste kramen van de markt hoorden we nogal tamelijk meeslepemde muziek, nieuwsgierig als ik was ging ik op zoek naar de muzikanten, het was waarschijnlijk een zigeuner echtpaar dat verantwoordelijk was voor deze muziek.

Hij speelde fantastisch op een saxofoon zij stond hem bij met een tamboerijn, ik vond dat ze wel een beloning verdiend hadden.

De vrijdagmarkt van Meran is wel echt de moeite om eens te doen, als je echt alles wil zien ben je wel zeker een hele voormiddag zoet.

Gelukkig vonden we wat we zochten want het begon te regenen en we wilden zo snel mogelijk naar de binnenstad waar we wat beschutting hoopten te vinden in de overdekte Lauben.

Onderweg naar de stad kwamen we langs gebouwen die we nog nooit eerder zagen

En zo zagen we puur toevallig Naturdenkmal 45 een eeuwenoude plataan die zou dateren uit 1670 en die een stamdoormeter heeft van 159 cm.

Een Naturdenkmal is een op natuurlijke wijze ontstaan landschapselement dat onder een of ander gezag onder bescherming gesteld is vb Natuurbescherming

De stad Meran heeft een lijst opgesteld waarin alle beschermde monumenten en elementen zijn opgenomen met hun nummer

Als we in het centrum aankwamen waren de straten al zo goed als opgedroogd en brak de zon weer door, op de hoek van de Lauben met de Sparkassestrasse klonk luide muziek en gezang, de mensen stonden in een wijde kring te genieten van dit schouwspel. Ook deze muziek was heel meeslepend en na elk nummer kreeg het gezelschap veel applaus, het bleek om een muzikale familie uit Slovakije te gaan, misschien waren die twee musicerende oudjes die we eerder zagen wel de ouders van deze kinderen.

Wij reden terug naar het Tratterhof om wat te rusten en wat plaatjes te schieten op de boerderij en reden naar Mösl om te genieten van onze laatste maaltijd van deze vakantie, na het eten ging ik nog vlug even afscheid nemen van de patron met de belofte in 2013 terug te komen.

zaterdag 14 juli 2012

De terugreis

Zo deze vakantie is weer ten einde, gewoon ontbijten om 8u en dan de bagage inladen tNa afscheid genomen te hebben van Anna en schoondochter Anita vertrokken we om 9u15 voor de lange terugreis.

Al vlug werd de lucht echt dreigend en eens in Oostenrijk viel er regen, we moesten ook nog een file trotseren op de Fernpass, het was al laat als we Oostenrijk verlieten maar ondanks het niet zo beste weer waren we heel vroeg thuis, het was zelfs nog niet helemaal donker als we om 22u15 de auto parkeerden

Nawoord

Deze fietsvakantie is door de valpartij op de tweede fietsdag toch wel anders verlopen als ik in gedachte had, gelukkig viel de kwetsuur zodanig mee dat, ik ondanks behoorlijk veel pijn vooral nadat ik de tweede keer mijn voet omsloeg, toch nog in staat was om verschillende dagen te fietsen; dit wel tegen het advies in van de geneesheer van het ziekenhuis in Meran.

Ik mag wel zeggen dat ondanks de kwetsuur deze vakantie best als geslaagd mag beschouwd worden, we hebben er gewoon het beste van gemaakt en dat is ons aardig gelukt.

Je mag je reis en fietstochten nog zo goed voorbereiden en plannen, je kan een hele waaier van fietstochten uitzoeken die je wil gaan doen, één stomme val en je kan een streep trekken door al je mooie plannen.

Misschien ben ik wat te eigenwijs geweest, misschien had ik toch beter geluisterde naar deze wijze raad want ben enkele weken na onze thuiskomst toch naar mijn huisdokter moeten gaan omdat ik teveel last bleef hebben, daarna volgden een eerste reeks behandelingen bij een kinesist, een bezoek aan het ziekenhuis waar een echografie van de voet gemaakt werd, een bezoek aan een enkel- en gewricht-specialist en nog een reeks behandelingen bij de kinesist. Pas eind december, ... dus meer dan een half jaar na de val was mijn voet vrij van pijn

**Mijn persoonlijke rangschikking van onze fietstochten
(beoordeling alsof ik niet gevallen was)**

- 1 Van Karneid naar Brixen en dan weer terug naar Karneid, een eerste etappe van de Eisacktaler Radweg die loopt van Bozen tot aan de Brenner of omgekeerd.**

mooie fietstocht, weinig noemenswaardige hellingen

- 2 Vanaf Nomi via Rovereto en Mori naar Nago Torbole aan het Gardameer en weer terug langs dezelfde route**

mooie fietstocht met als beloning zicht op het Gardameer, wel enkele hellingen o.a. de Passo San Giovanni

- 3 Fietsen van Sterzing naar Brixen en weer terug naar Sterzing**

mooie fietstocht ondanks enkele zware en pittige maar korte hellingen één serieus minpunt de passage door het bos en de landweg nabij Vahrn

- 4 Fietsen van Nomi naar Trento en dan terug naar Nomi**

mooie nagenoeg helemaal vlakke fietstocht steeds langs de rivier de Etsch (Adige in het Italiaans) het hier kan warm zijn, er is weinig beschutting

- 5 Fietsen van Terlan via Bozen naar Neumarkt, Auer en terug**

mooie fietstocht, bijna geheel vlak

- 6 Ciclovía "Alta Val di Non" met als vertrekplaats Fondo**

nieuwe fietsroute, signalisatie laat nog te wensen over op verschillende plaatsen op het traject, enkele pittige hellingen

- 7 Roncone - fietsen richting Lago Idro tot bijna in Storo, deel van de ciclopedonale "Chiese"**

onvoltooide maar mooie fietsweg, gevaarlijke passage over een erg drukke hoofdweg met een zware helling daar waar er nog geen sprake is van een fietsweg

- 8 Fietstocht vanaf Imer in het Valle del Primiero**

Onvoltooid traject, vanaf Imer richting Fiera del Primiero slechts 6 km fietsweg, na deze 6km niet verder gefietst wegens fietsen langs drukke hoofdweg

In 2009 ontdekten we het recreatief fietsen in Zuid-Tirol, sindsdien hebben we toch al zo'n 27 fietstochten gedaan in Zuid-Tirol en Trentino die samen de regio Alto Adige vormen.

Ziehier de lijst met de vermelding van het jaar, verslagen terug te vinden op de site van de Alpenfreaks : www.alpenfreaks.be

Kies op de Homepage de uiterst rechtse rubriek "links", vervolgens onder Alpenfreaksleden - reisverhalen in het rode balkje Italië, en dan in de derde kolom onder Sud Tirol deel 1 de reportages van Hafling (fietsvakanties)

- 1 Van Mals naar Naturns 2009
- 2 Passeier Radweg 2010
- 3 Burgstall - Bozen Sigmundskron - Burgstall 2010
- 4 Ehrenburg - Stausee van Olang - Ehrenburg 2010
- 5 Ciclopista Val di Sole : Mostizzolo - Ossana - Mostizzolo 2010 (Trentino)
- 6 Naturns - Meran - Naturns 2010
- 7 Ciclopista van Molina di Fiemme naar Predazzo en terug 2010 (Trentino)
- 8 Etschradweg deel ; Salurn - Trento - Salurn 2010 (deels Trentino)
- 9 Brenta Radweg deel ; Bici Grill Levico Terme - Grigno en terug 2010 (Trentino)
- 10 Burgstall - Bozen - Auer en terug 2011
- 11 Mühlbach - Bruneck - Sand in Taufers - Bruneck - Mühlbach 2011
- 12 Mals richting Reschensee en terug 2011
- 13 Eisacktal Radweg deel ; Terlan - Bozen - Blumau en terug 2011
- 14 Bici Grill Tezze - Bassano del Grappa en terug 2011 (Trentino)
- 15 Pustertaler Radweg deel ; Innichen - Lienz - Innichen 2011
- 16 Terlan - Bozen - Eppan - Kalterer See - en terug 2011
- 17 Villa Rendena - Pinzolo - Villa Rendena 2011 (Trentino)
- 18 Naturns - Schlanders - Naturns 2011
- 19 Salurn - Auer - Salurn 2011
- 20 Eisacktal Radweg deel ; Karneid - Brixen - Karneid 2012
- 21 Ciclovia Alta Val di Non vanuit Fondo 2012 (Trentino)
- 22 Bici Grill Nomi - Trento en terug 2012 (Trentino)
- 23 Roncone richting Lago Idro 2012 (Trentino)
- 24 Eisacktal Radweg deel ; Sterzing - Brixen - Sterzing 2012
- 25 Bici Grill Nomi - Rovereto - Mori - Nago Torbole - Lago di Garda en terug 2012 (Trentino)
- 26 Imèr - richting Fiera di Primiero 2012 (Trentino)
- 27 Terlan - Bozen - Auer - Neumarkt - en terug 2012

... meer fietstochten in 2013

Alle fietstochten deden we met een gewone fiets (wel met zo'n 18 versnellingen), dezelfde trajecten afgelegd met een Mountainbike of een racefiets zouden waarschijnlijk een ander beoordeling kunnen geven, ook waren de vertrekplaats en de aankomstplaats steeds dezelfde zo is een beoordeling over de beide rijrichtingen mogelijk

Op te merken is wel dat er in Trentino bijna uitsluitend Italiaans gesproken wordt, en dat de signalisatie van de fietswegen meestal goed is maar anders als in Südtirol, en veelal in het Italiaans of in het Duits en Italiaans

Pieter dankt iedereen die de moeite genomen heeft om ook dit verslag te lezen